

सत्य के हो? - नम्बर एक

सत्यको रूपरेखा: प्रकाश, भविष्यवाणीगत समानान्तरहरू, र अल्फा तथा ओमेगा

Jeff Pippenger

2023-08-05

सत्य के विषयलाई सम्बोधन गर्नु अघि, हामी यो उल्लेख गर्दछौं कि हामीले यो अध्ययन प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायका प्रारम्भिक तीन पदहरूबाट आरम्भ गरेका छौं, र त्यसपछि एलियाहको विषयमा एउटा लेख थपेका छौं। यी अध्ययनहरूको केही उद्देश्यहरू भविष्यवाणीमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको भूमिकालाई पहिचान गर्नु, येशू ख्रीष्टको प्रकाशको सन्देशलाई उद्घाटित गर्नु, परमेश्वरका जनहरूको प्रतीकका रूपमा अगमवक्ताहरूको भूमिकालाई चिन्नु, र येशू अल्फा हुनुको अर्थ के हो भन्ने कुराका निहितार्थहरूलाई विचार गर्नु हुन्। हामीले देखायौं कि प्रकाशको पुस्तकका पहिलो तीन पदहरू प्रकाशकै अन्तिम पदहरूसँग सहमत र अनुरूप छन्, र दुवै अवस्थामा—आरम्भमा र अन्त्यमा—येशूले आफूलाई अल्फा र ओमेगा, आरम्भ र अन्त्य, पहिलो र अन्तिमको रूपमा चिनाउनुहुन्छ।

हामीले दोस्रो अध्ययनमा एलियाहसम्बन्धी एक संक्षिप्त छलफल यस उद्देश्यले प्रयोग गर्नुको कि बाइबलका प्रारम्भिक पदहरू पुरानो र नयाँ दुवै नियमका समापन पदहरूसित सहमत छन् भन्ने देखाउन सकियोस्, र यसबाहेक, नयाँ नियमका प्रारम्भिक पदहरू पनि—तपाईं बाइबललाई समग्र रूपमा अथवा दुई नियमका रूपमा, जुनसुकै प्रकारले विचार गर्न चाहनुहुन्छ—त्यसको आरम्भ वा अन्त्यसित सहमत छन्।

अर्को एउटा बुँदा, जसलाई हामी विकास गर्न खोजिरहेका छौं, यो बुझाइ हो कि इतिहासभरि परमेश्वरत्वले ईश्वरत्वलाई बिस्तारै प्रकट गर्ने कार्य गरेको छ। यही कारणले हामीले उल्लेख गरेका छौं कि करार-इतिहासको बाइबलीय विषयमा समय अगाडि बढ्दै जाँदा, परमेश्वरले आफ्ना विविध नामहरूको प्रतीकवादद्वारा आफ्नो चरित्रलाई क्रमशः अझ बढी प्रकट गर्नुभयो। सर्वशक्तिमान् परमेश्वरले अब्राहामसँग बोल्नुभयो, र त्यही परमेश्वरले मोशासँग पनि बोल्नुभयो, तर मोशालाई त्यसपछि देखि आफ्नो नाम यहीवा भनी चिनिनुपर्नेछ भनेर जानकारी दिनुभयो। त्यसपछि जब ख्रीष्ट आउनुभयो, उहाँले आफूलाई पुरानो नियममा अज्ञात रहेको एउटा नामद्वारा परिचित गराउनुभयो, दानियेलको तेस्रो अध्यायमा एक जना बेबिलोनीले उच्चारण गरेको त्यस नामको एउटा अभिव्यक्तिबाहेक। येशूले आफू पिताका एकमात्र-जन्माउनुभएको पुत्र हुनुहुन्छ भनी पहिचान गराउनुभएको मात्र होइन, तर उहाँले त्यस विशेष करार-इतिहासमा आफूलाई मानिसको पुत्रको रूपमा पनि पहिचान गराउनुभयो। परमेश्वरले प्रारम्भिक एडभेन्टवादसँग करारमा प्रवेश गर्दा मिल्लेराइट एडभेन्टवादलाई पनि एउटा नाम दिनुभयो।

“यस समयमा, जब हामी अन्त्यको यति निकट छौं, के हामी आचरणमा संसारसँग यति समान बन्नेछौं कि मानिसहरूले परमेश्वरका नामधारी जनहरूलाई भेट्नु व्यर्थ खोज्नु? के कुनै मानिसले संसारले दिन सक्ने कुनै पनि लाभको निम्ति परमेश्वरका चुनिएका जनहरूको रूपमा रहेका हाम्रा विशिष्ट लक्षणहरू बेच्नेछ? के परमेश्वरको व्यवस्था उल्लङ्घन गर्नेहरूको कृपालाई ठूलो मूल्यको रूपमा मानिनेछ? के प्रभुले आफ्ना जन भनी नाम दिनुभएकाहरूले महान् ‘म हुँ’ भन्दा उच्च कुनै शक्ति छ भनी ठान्नेछन्? के हामीले ती विश्वासका भिन्नतासूचक बुँदाहरू मेटाउने प्रयास गर्नेछौं, जसले हामीलाई सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट बनाएको छ?”
Evangelism, 121.

सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूलाई दिइएको नाम प्रभुद्वारा नै दिइएको हो, र सिस्टर ह्याइटले प्रायः एडभेन्टिस्टहरूलाई परमेश्वरका नामित जनहरू भनी उल्लेख गर्नुहुन्छ। “नामित” भन्नाले नाम दिइएको भन्ने अर्थ हुन्छ। सिस्टर ह्याइटले परमेश्वरका नामित जनहरूका रूपमा चिनाउनुभएका केवल दुईवटा मण्डलीहरू प्राचीन इस्राएल र आधुनिक इस्राएल हुन्।

यसकारण, जब हामी प्रकाशको पुस्तकको अध्ययनमा अघि बढ्छौं, म यो सुझाव प्रस्तुत गर्दछु कि फिलाडेल्फियालीहरूलाई प्रकट गरिएको “नयाँ नाम”, जो एक लाख चवालीस हजारका रूपमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, कृपाकाल समाप्त हुनुअघि ठीक अधिल्लो समयमा खोलिने भविष्यवाणीसम्बन्धी रहस्यको एक ठूलो अंश हो।

जसले विजय प्राप्त गर्छ, उसलाई म मेरा परमेश्वरको मन्दिरमा एउटा खम्बा बनाउनेछु, र ऊ त्यहाँबाट फेरि कहिल्यै बाहिर जानेछैन; अनि म त्यसको माथि मेरा परमेश्वरको नाम, र मेरा परमेश्वरको शहरको नाम, अर्थात् नयाँ यरूशलेमको नाम, जो मेरा परमेश्वरबाट स्वर्गबाट तल ओर्लेर आउँछ, लेख्नेछु; र म त्यसको माथि मेरो नयाँ नाम पनि लेख्नेछु। जसको कान छ, उसले सुनोस्, आत्मा लेख्नेछ। मण्डलीहरूलाई के भन्दछ। प्रकाश ३:१२, १३।

अन्तिम चेतावनीको सन्देश येशू ख्रीष्टको प्रकाशको सन्देश हो, र यो उहाँको चरित्रको प्रकाश हो।

“दुलहाको आगमनको प्रतीक्षा गर्नेहरूले जनतालाई यसो भन्नुपर्छ, ‘हेर, तिमी परमेश्वर।’ कृपामय ज्योतिका अन्तिम किरणहरू, संसारलाई दिइनुपर्ने कृपाको अन्तिम सन्देश, उहाँको प्रेममय चरित्रको एक प्रकाशन हो। परमेश्वरका सन्तानहरूले उहाँको महिमा प्रकट गर्नुपर्छ। आफ्नै जीवन र चरित्रमा तिनीहरूले परमेश्वरको अनुग्रहले तिनीहरूका लागि के गरेको छ, सो प्रकट गर्नुपर्छ।” Christ’s Object Lessons, 415, 416.

हामीसित येशूलाई वचनको रूपमा सम्बन्धित अभिलेखमा समावेश गर्न अझ धेरै कुरा छन्, तर अब हामी ‘सत्य’ भन्ने शब्दलाई लिनेछौं। “सत्य” को बुझाइ, साथै “सत्य” भन्ने शब्द, र “सत्यको वचन” निर्माण गर्न प्रयोग गरिएका अक्षरहरूको बुझाइ, ख्रीष्टको चरित्रको बुझाइ हो।

यसकारण पिलातसले उहाँलाई भने, “तपाईं त राजा हुनुहुन्छ त?” येशूले उत्तर दिनुभयो, “तिमीले भनेझैं, म राजा हुँ। यसैको लागि म जन्मिएको हुँ, र यसै कारण म संसारमा आएको हुँ, कि म सत्यको साक्षी दिऊँ। जो कोही सत्यको पक्षमा छ, उसले मेरो स्वर सुन्छ।” पिलातसले उहाँलाई भन्यो, “सत्य के हो?” अनि यो भनेपछि, ऊ फेरि यहूदीहरूकहाँ बाहिर गयो र तिनीहरूलाई भन्यो, “म उहाँमा कुनै दोष किञ्चित् पनि पाउँदिनँ।” यूहन्ना 18:37, 38.

यस पदमा “सत्य” भनी अनुवाद गरिएको ग्रीक शब्द एक हिब्रू शब्दबाट लिइएको हो, जुन एउटा अक्षर मात्र नभई एउटा संख्या पनि हो। हिब्रू वर्णमालाको पहिलो अक्षर ‘अलेफ’ हो। वास्तवमा, हिब्रू वर्णमालाका पहिलो दुई अक्षर “अलेफ” र “बेथ” हुन्, र तिनीहरू ग्रीकका पहिलो दुई अक्षर अल्फा र बीटासित अत्यन्त मिल्दोजुल्दा छन्। यी दुवै मिलेर “alphabet” भन्ने शब्दको मूल बनाउँछन्। त्यसकारण “अल्फा” भन्ने शब्द (हिब्रू अक्षर अलेफबाट) एउटा अक्षर, एउटा शब्द, एउटा संख्या, साथै येशूका धेरै नामहरूमध्ये एकका रूपमा पनि प्रयोग गरिन्छ।

जब पिलातसले यो प्रश्न सोधे, “सत्य के हो?” येशूले त्यसअघि नै उनलाई बताइसक्नुभएको थियो कि उहाँ “संसारमा आउनुभएको” कारण, र साथै उहाँ “जन्मनुभएको” कारण पनि “सत्य” को साक्षी दिनु नै थियो। उहाँले यो पनि थप्नुभयो कि “सत्यका हुने हरेकले” उहाँको स्वर सुन्छ।

धन्य हो त्यो जसले पढ्छ, र ती जसले यस भविष्यवाणीका वचनहरू सुन्छन्, र यसमा लेखिएका कुराहरू पालन गर्छन्; किनकि समय नजिकै आएको छ। प्रकाश १:३

सत्य: G225—G227 बाट; सत्य: – साँचो, X साँच्चै, सत्य, यथार्थ। G227—G1 (निषेधार्थक कणको रूपमा) र G2990 बाट; साँचो (नलुकाउने अर्थमा): – साँचो, साँच्चै, सत्य। G1; A। हिब्रू मूलको; वर्णमालाको पहिलो अक्षर: आलंकारिक रूपमा मात्र (अङ्कको रूपमा यसको प्रयोगबाट) पहिलो। अल्फा।

येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “म नै मार्ग, सत्य, र जीवन हुँ; म द्वारा बाहेक कोही पनि पिताकहाँ आउँदैन।” यूहन्ना 14:6.

जब येशूले भन्नुभयो, “म ... सत्य हुँ,” उहाँले यसो भनिरहनुभएको थियो कि उहाँ एउटा अक्षर, एउटा संख्या, र अक्षर अल्फाका लागि प्रयोग हुने एउटा शब्द हुनुहुन्छ; अनि अल्फा शब्द, र अल्फा संख्या—यी सबै “सत्य” हुन्। दानियलको पुस्तकमा, ख्रीष्टले आफूलाई अद्भुत गणनाकर्ताको रूपमा प्रकट गर्नुभयो, जुन हिब्रू शब्द “Palmoni” को परिभाषा हो, र जसलाई दानियल आठमा “the certain saint which spake” भनेर अनुवाद गरिएको छ।

तब मैले एक जना पवित्र जन बोल्दै गरेको सुनेँ, र बोलिरहेका त्यस निश्चित पवित्र जनलाई अर्को पवित्र जनले भन्यो, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, र पवित्रस्थान तथा सेनादल दुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चिने दिनेसम्बन्धी यो दर्शन कहिलेसम्म रहन्छ?” अनि उसले मलाई भन्यो, “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” दानिएल ८:१३, १४।

तेह्रौँ पदमा उल्लिखित त्यो “एउटा सन्त” “पाल्मोनी” हो— अद्भुत सङ्ख्यागणक, वा रहस्यहरूको गणक। यी दुई पदहरू त्यही स्थान हुन् जहाँ २३०० वर्षको भविष्यवाणी र २५२० वर्षका दुई भविष्यवाणीहरू प्रस्तुत गरिएका छन्। २३०० वर्षले “पवित्रस्थान” लाई सम्बोधन गर्दछ, र २५२० वर्षका ती दुई भविष्यवाणीहरूले “सेना” लाई सम्बोधन गर्दछन्, किनकि पवित्रस्थान र सेना दुवैलाई रोमद्वारा कुल्चिने थियो। २५२० वर्षको भविष्यवाणीले परमेश्वरको पवित्रस्थान र उहाँका जनताको कुल्चाइको प्रतिनिधित्व गर्दछ। समयमाथि आधारित, आपसमा अन्तर्सम्बद्ध तीन गहन भविष्यवाणीहरू बाइबलकै त्यही बिन्दुमा छन् जहाँ येशूले आफूलाई रहस्यहरूको अद्भुत सङ्ख्यागणकको रूपमा परिचित गराउनुहुन्छ। कुरा यति मात्र होइन कि उहाँले आफूलाई समयका स्वामीको रूपमा परिचित गराउन यी दुई पदहरू छान्नुभयो, तर ती दुई पदहरू, जहाँ उहाँले आफूलाई प्रकट गर्नुहुन्छ, त्यही समयलाई पनि चिन्हित गर्छन् जब उहाँ आधुनिक आत्मिक इसाएलसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुने थियो, र ती दुई पदहरू एड्भेन्टवादको आधार तथा केन्द्रीय स्तम्भ पनि हुन्।

“सबैभन्दा बढी अरू सबैभन्दा माथि, जुन धर्मशास्त्रको वचनले एड्भेन्ट विश्वासको आधार र केन्द्रीय स्तम्भ दुवैको रूपमा काम गरेको थियो, त्यो यो घोषणा थियो, ‘दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।’ [दानिएल ८:१४.]” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४०९.

अन्तको समयमा, अर्थात् १७९८ मा, दानिएलको पुस्तकको मोहोर खोलियो र पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश इतिहासमा आयो, जसले मिलेराइट आन्दोलनको समयमा भएको भविष्यवाणीसम्बन्धी ज्ञानको वृद्धिलाई चिन्हित गर्‍यो; यही आन्दोलन सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिज्मको प्रारम्भ थियो। जब दानिएलको पुस्तक मिलेराइटहरूका लागि खोलियो, पल्मोनीबाट आएको एउटा सन्देश—समयसम्बन्धी सन्देश—बुझियो। परमेश्वरको वचन कहिल्यै असफल हुँदैन, र यसले सधैं अन्तलाई प्रारम्भसँग पहिचान गराउँछ। त्यसैले, एड्भेन्टिज्मको अन्त्यमा पनि, मिलेराइट इतिहासमा जस्तै, उहाँको चरित्रको एउटा प्रकाशन निश्चय नै हुनेछ। यो तथ्य एड्भेन्टिज्मको प्रारम्भ र अन्त्यमा आधारित छ, तर यो दानिएलको पुस्तक र प्रकाशको पुस्तकबीच घोषित सम्बन्धमा पनि आधारित छ। दानिएल र प्रकाशले एउटै पुस्तकको प्रतिनिधित्व गर्छन्, र त्यस प्रतिनिधित्वमा तिनीहरू दुई साक्षी हुन्—पहिलो दानिएल र अन्तिम प्रकाश।

“दानियल र प्रकाशको पुस्तक एउटै हुन्। एउटा अगमवाणी हो, अर्को प्रकाश; एउटा मोहर लगाइएको पुस्तक हो, अर्को खोलिएको पुस्तक हो।” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 972.

दानिएल र प्रकाश दुई पुस्तकहरू हुन्, तर तिनीहरू एकै पुस्तक हुन्, जसरी बाइबल पुरानो र नयाँ, अथवा आरम्भ र अन्तमा विभाजित भए तापनि एकै पुस्तक हो। प्रकाश ११ मा मोशा र एलियाहका रूपमा प्रस्तुत गरिएका दुई साक्षीहरू पुरानो र नयाँ नियम हुन्।

“दुई साक्षीहरूको विषयमा अगमवक्ताले अझ यसरी घोषणा गर्छन्: ‘यी नै पृथ्वीका परमेश्वरको सामु उभिएका दुई जैतूनका वृक्षहरू र दुई सामादानहरू हुन्।’ ‘तपाईंको वचन,’ भजनकारले भने, ‘मेरो खुट्टाका निम्ति दीपक, र मेरो बाटाका निम्ति ज्योति हो।’ प्रकाश ११:४; भजनसंग्रह ११९:१०५। यी दुई साक्षीहरूले पुरानो र नयाँ नियमका पवित्रशास्त्रहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, २६७।

दानिएल र यूहन्ना दुई साक्षीहरू हुन्, जो दुवै सताइए, दुवै बन्दी बनाइए, दुवैलाई अभिलेख गर्नका लागि अगमवाणीपूर्ण इतिहासको एउटै रेखा दिइयो, दुवैले एक लाख चवालीस हजारको प्रतिनिधित्व गर्छन्, दुवै यरूशलेमको विनाशपछिको अवस्थाकालमा जीवित थिए, र दुवै मृत्यु तथा पुनरुत्थानका प्रतीक हुन् (यूहन्ना उम्लिरहेको तेलबाट र दानिएल सिंहको खोरबाट)।

दानिएलले ख्रीष्टको चरित्रसम्बन्धी एक विशेष प्रकाशनको पहिचान गराउँछन्, र उनले यो त्यसै दुई पदहरूमा गर्छन् जसलाई प्रेरणाले सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट कलीसियाको “केन्द्रीय स्तम्भ र आधार” भनी सम्बोधन गर्छ। ती दुई पदहरू विलियम मिलरका कार्यहरूले प्रतिनिधित्व गरेका आधारहरूमा राखिएको अन्तिम ढुङ्गा, अर्थात् “शिरोढुङ्गा,” थिए। त्यस शिरोढुङ्गासँगै स्वर्गीय पवित्रस्थान, परमेश्वरको व्यवस्था, शबाथ, अनुसन्धानात्मक न्याय, र प्रकाश १४ का तीन स्वर्गदूतहरूको समझ पनि आयो। दानिएल पुस्तकको आरम्भ हो, यूहन्ना यसको अन्त्य हो।

यूहन्नाको लेखनले एडभेन्टवादको अन्त्यमा ख्रीष्टको चरित्रको एक प्रकाशनलाई चिन्हित गर्नेछ। आधुनिक इसाएलको प्रारम्भमा उहाँले आफूलाई अद्भुत गणनाकर्ताको रूपमा प्रकट गर्नुभयो, अर्थात् गणितसँग सम्बन्धित सबै कुराको सृष्टिकर्ता; र आधुनिक इसाएलको अन्त्यमा उहाँले आफूलाई अद्भुत भाषाविद्को रूपमा प्रकट गरिरहनुभएको छ। भाषा चाहे जसरी सम्बन्धित होस्—भाषाको संरचना, व्याकरणका नियमहरू, शब्दहरू, यहाँसम्म कि वर्णमालाका अक्षरहरू समेत—ती सबैको सृष्टिकर्ता उहाँ नै हुनुहुन्छ। लिखित होस् वा मौखिक, व्याकरणका नियमहरूद्वारा शासित, र उहाँकै योजनाअनुसार बनेको वर्णमालाद्वारा लेखिने शब्दहरूमार्फत सम्पन्न हुने सञ्चार उहाँले नै सृष्टि गर्नुभयो; र यी सबैभन्दा पर उहाँ वचन हुनुहुन्छ। त्यही वचनद्वारा उहाँले अन्धा, अप्रस्तुत लाओडिसियालीहरूलाई पवित्र पारिएका फिलाडेल्फियालीहरूमा रूपान्तरण गर्नुहुन्छ।

तपाईंको सत्यद्वारा तिनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस्; तपाईंको वचन सत्य हो। यूहन्ना १७:१७।

“पवित्र पार्नु” भनेर अनुवाद गरिएको शब्दको अर्थ पवित्र बनाउनु हो। एक लाख चौवालीस हजार जना पवित्र हुनेछन्, र तिनीहरूले चरित्रको त्यो अवस्था “सत्य”द्वारा प्राप्त गरेका हुनेछन्; अथवा यसो पनि भन्न सकिन्छ, उहाँको “वचन”द्वारा, किनकि येशू वचन हुनुहुन्छ र उहाँ नै सत्य हुनुहुन्छ।

आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आदिदेखि नै परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो। सबै थोक उहाँद्वारा सृष्टि गरियो; र जो सृष्टि गरियो, त्यसमध्ये उहाँबिनाको कुनै पनि थोक सृष्टि गरिएको थिएन। यूहन्ना १:१-३।

ध्यान दिनुहोस् कि यूहन्नाले आफ्नो सुसमाचारमा लेखेको यो पहिलो कुरा हो। निःसन्देह, यसले उत्पत्तिमा लेखिएको पहिलो कुरासँग समानान्तरता राख्दछ। यसले साक्षीमा अझ थप गर्दै, उत्पत्ति एकमा भनिएको कुरालाई अझ स्पष्ट रूपमा पहिचान गराउँछ।

आदिमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। उत्पत्ति १:१।

पहिलो पदमा “God” भनेर अनूदित गरिएको शब्द बहुवचनमा छ, यसरी एकदमै “आरम्भ” देखि नै परमेश्वर एकभन्दा बढी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा चिनाउँछ। यूहन्नाको सुसमाचारमा “आदि मा” वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो र वचन परमेश्वर नै हुनुहुन्थ्यो। अनि वचन सृष्टिकर्ता हुनुहुन्थ्यो।

येशू वचन हुनुहुन्छ, र उहाँले दिव्यत्वलाई मानवतासँग संयोजन गरेर बाइबल उत्पन्न गर्नुभयो—दिव्यत्व पवित्र आत्माद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र मानवता ती व्यक्तिहरूमा प्रकट भएको थियो जसले मण्डलीहरूकहाँ पठाइनुपर्ने पुस्तकहरूका शब्दहरू लेखे। यसरी, बाइबल पनि येशूजस्तै मानवता र दिव्यत्वको संयोजन हो। पतित, शारीरिक मानव प्राणीहरूको संलग्नता हुँदाहुँदै पनि बाइबल पवित्र छ, र त्यसलाई लेख्ने मानिसहरू पनि पवित्र थिए।

हामीसँग भविष्यवाणीको अझ निश्चित वचन पनि छ; अन्धकारमय स्थानमा चम्कने ज्योतिषतर्फ ध्यान दिएर, दिन उज्यालो नभएसम्म र बिहानको तारा तिमीहरूका हृदयमा नउदाएसम्म, त्यसतर्फ ध्यान दिनु तिमीहरूले असलै

गछौं; पहिले यो जान, कि धर्मशास्त्रको कुनै पनि भविष्यवाणी निजी व्याख्याको विषय होइन। किनकि भविष्यवाणी प्राचीन समयमा मानिसको इच्छाद्वारा आएन; तर परमेश्वरका पवित्र मानिसहरूले पवित्र आत्माद्वारा प्रेरित भएर बोले। 2 Peter 1:19-21.

यद्यपि अगमवक्ताहरू पवित्र मानिसहरू थिए, तैपनि तिनीहरू पतित मानव नै थिए, किनकि सबैले पाप गरेका छन् र परमेश्वरको महिमाबाट चुकेका छन्। तथापि बाइबल दैवीत्व र मानवत्वको संयोजन हो, र यो पवित्र छ, किनकि परमेश्वरको वचन आफ्नो जीवनमा र आफ्नो लिखित वचनमा यो देखाउन आउनुभयो कि दैवीत्वसँग संयुक्त मानवत्वले पाप गर्दैन। बाइबलको सम्बन्धमा जे सत्य हो, त्यो ख्रीष्टको सम्बन्धमा पनि सत्य हो, किनकि उहाँ नै बाइबल हुनुहुन्छ।

येशूले आफूमाथि पापी शरीर धारण गर्नुभयो र कहिल्यै पाप गर्नुभएन; यसरी उहाँले मानवता दिव्यतासँग संयुक्त हुँदा पाप गर्दैन भन्ने उदाहरण प्रदान गर्नुभयो।

“बेथलेहेमको कथा एक अक्षय विषय हो। यसमा ‘परमेश्वरको बुद्धि र ज्ञानका धनको गहिराइ’ लुकेको छ। रोमी ११:३३। स्वर्गको सिंहासनलाई गोठको डुँडसँग, र आराधना गर्ने स्वर्गदूतहरूको संगतिलाई तबेलाका पशुहरूसँग साटिदिनुभएको मुक्तिदाताको बलिदानप्रति हामी अचम्मित हुन्छौं। उहाँको उपस्थितिमा मानवीय अहंकार र आत्मनिर्भरता धिक्कारित ठहरिन्छन्। तथापि, यो त उहाँको अद्भुत आत्मनम्रताको केवल आरम्भ मात्र थियो। अदनमा आदम आफ्नो निर्दोष अवस्थामा उभिएको बेलामासमेत, परमेश्वरका पुत्रले मानिसको स्वभाव धारण गर्नु लगभग असीम अपमान हुने थियो। तर येशूले मानवता त्यस बेला ग्रहण गर्नुभयो, जब चार हजार वर्षको पापले मानवजाति दुर्बल भइसकेको थियो। आदमका प्रत्येक सन्तानझैँ उहाँले पनि वंशानुगतताको महान् व्यवस्थाको क्रियाले ल्याएका परिणामहरू स्वीकार गर्नुभयो। ती परिणामहरू के थिए भन्ने कुरा उहाँका पृथ्वीगत पूर्वजहरूको इतिहासमा देखाइएको छ। उहाँ यस्तै वंशानुगत अवस्था लिएर हाम्रा शोकहरू र परीक्षाहरूमा सहभागी हुन, र हामीलाई निष्पाप जीवनको उदाहरण दिन आउनुभयो।” द डिजायर अफ एजेस, ४८।

येशू वचन हुनुहुन्छ, र येशू तथा बाइबल दुवै मानवता र दिव्यताको संयोजन हुन्। शताब्दीयौंको क्रममा येशूले बाइबल उत्पन्न गर्नुहुँदा, उहाँले बाइबलभित्र यस्ता नियमहरू राख्नुभयो, जसले सुत्रहरूलाई सुन्न सक्षम तुल्याओस्। बाइबललाई शासन गर्ने ती नियमहरू उहाँको चरित्रका गुणहरू पनि हुन्।

“प्रकाशको पुस्तकमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू एकत्रित भई अन्त्यमा पुग्छन्। यहाँ दानियलको पुस्तकको परिपूरक भाग छ।” प्रेरितहरूका काम, ५८५।

“पूरक” भन्ने शब्दको अर्थ पूर्णतासम्म पुर्‍याउनु हो। दानियलको साक्ष्य प्रकाशको पुस्तकमा समाप्त हुन्छ, जसले दानियलको साक्ष्यलाई आरम्भ र प्रकाशलाई अन्त बनाउँछ। प्रकाशको आरम्भ प्रकाशकै अन्त्यमा दोहोर्‍याइएको छ, र दानियल अध्याय एकको पहिलो पदमा शाब्दिक इस्राएल र शाब्दिक बाबेलबीच युद्ध छ, जसमा बाबेल विजयी हुन्छ; तर दानियल ११:४५, १२:१ मा अनुग्रह-अवधिको इतिहासको निष्कर्षमा आत्मिक बाबेल आत्मिक इस्राएलसँग युद्धमा हुन्छ, र अन्तमा बाबेल हाछ र इस्राएल विजयी हुन्छ। जसरी प्रकाशको पुस्तकमा यूहन्नासँग छ, त्यसरी नै दानियलको साक्ष्यको आरम्भ उसको साक्ष्यको अन्त्यसँग सहमत हुन्छ। त्यसो भए, सत्य के हो?

सिद्धान्त भनेको विश्वास गर्नेहरूको कुनै समूहले केलाई सही ठान्दछ भन्ने कुरालाई चिनाउने शब्द हो। यसको उद्देश्य वा प्रयोग बाइबल वा ख्रीष्टियतामा मात्र सीमित छैन। तथाकथित ख्रीष्टियताभित्र साँचोभन्दा झूटा “सिद्धान्त” सम्भवतः बढी छन्, किनकि आत्मिक बेबिलोन, पोपसत्ता, हरेक अशुद्ध र घृणित चराबाट भरिएको एउटा पिंजरा हो, र ती चराहरूले दुष्टतालाई जनाउँछन्, जुन “व्यवस्था खारेज गरिएको छ” जस्ता झूटा सिद्धान्तहरूद्वारा चर्चहरूबाट कायम राखिन्छ र ढाकछोप गरिन्छ। तर साँचो सिद्धान्त पनि छ।

बेरीयावासीहरूका मनहरू पूर्वाग्रहले संकुचित भएका थिएनन्। प्रेरितहरूले प्रचार गरेका शिक्षाहरूको सत्यता जाँच उनीहरू तत्पर थिए। उनीहरूले बाइबल कौतूहलवश अध्ययन गरेका थिएनन्, तर प्रतिज्ञा गरिएका

मसीहको विषयमा के लेखिएको रहेछ भन्ने जान्नका लागि। तिनीहरूले दैनिक रूपमा प्रेरित अभिलेखहरू खोजी गर्थे, र जब तिनीहरूले धर्मशास्त्रलाई धर्मशास्त्रसँग तुलना गर्थे, तब स्वर्गदूतहरू तिनीहरूका छेउमा हुन्थे, तिनीहरूका मनहरूलाई प्रकाश दिँदै र तिनीहरूका हृदयहरूमा प्रभाव पार्दै।

“जहाँजहाँ सुसमाचारका सत्यहरू घोषणा गरिन्छन्, त्यहाँ इमानदारीपूर्वक सही काम गर्न चाहनेहरूलाई पवित्रशास्त्रको लगनशील अनुसन्धान गर्न डोर्‍याइन्छ। यदि यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दृश्यहरूमा, जसलाई परीक्षाका सत्यहरू घोषणा गरिन्छन्, तिनीहरूले बेरेयाका मानिसहरूको उदाहरण पछ्याउँदै प्रतिदिन पवित्रशास्त्रको खोजी गर्ने, र तिनीहरूकहाँ ल्याइएका सन्देशहरूलाई परमेश्वरको वचनसँग तुलना गर्ने हो भने, आज परमेश्वरको व्यवस्थाका आज्ञाप्रति निष्ठावान् रहनेहरूको संख्या धेरै ठूलो हुनेथियो, जहाँ अहिले तुलनात्मक रूपमा थोरै मात्र छन्। तर जब अलोकप्रिय बाइबलीय सत्यहरू प्रस्तुत गरिन्छन्, धेरैले यस अनुसन्धान गर्न इन्कार गर्छन्। पवित्रशास्त्रका स्पष्ट शिक्षाहरूको खण्डन गर्न असमर्थ भए तापनि, तिनीहरू प्रस्तुत गरिएका प्रमाणहरूको अध्ययन गर्न अत्यन्त अनिच्छा प्रकट गर्छन्। कोहीकोही यस्तो मान्छन् कि, यदि यी सिद्धान्तहरू साँच्चै सत्य नै भए पनि, तिनीहरूले यो नयाँ ज्योति स्वीकार गरून् वा नगरून्, त्यसले खासै फरक पर्दैन; अनि तिनीहरू शत्रुले आत्माहरूलाई बहकाउन प्रयोग गर्ने मनोहर कपोलकल्पित कथाहरूमा टाँसिरहन्छन्। यसरी तिनीहरूको मन त्रुटिद्वारा अन्धो बनाइन्छ, र तिनीहरू स्वर्गबाट अलग हुन्छन्।”

“सबैलाई उनीहरूलाई दिइएको ज्योतिअनुसार न्याय गरिनेछ। प्रभुले उद्धारको सन्देशसहित आफ्ना दूतहरू पठाउनुहुन्छ, र जसले सुन्छन्, उहाँले आफ्ना सेवकहरूका वचनलाई उनीहरूले कसरी व्यवहार गर्छन् भन्ने कुराका लागि तिनीहरूलाई उत्तरदायी ठहराउनुहुनेछ। सत्यको हार्दिक खोजी गर्नेहरूले, परमेश्वरको वचनको ज्योतिमा, उनीहरूका सामु प्रस्तुत गरिएका सिद्धान्तहरूको सावधानीपूर्वक जाँच गर्नेछन्।” प्रेरितहरूका काम, २३१, २३२।

“शिक्षाहरू” छन्, जुन “सुसमाचारका सत्यहरू” हुन्, र तिनको अनुसन्धान गरिनु आवश्यक छ। तीमध्ये केही, (यदि सबै होइन भने) “परीक्षण गर्ने सत्यहरू” हुन्। सबैको दिन बुझ्न सजिलो “परीक्षण गर्ने सत्य” हो। सत्य र असत्य शिक्षाहरू दुवै छन्। केही सत्य शिक्षाहरूले तिनलाई सुन्नेहरूका सामु एउटा परीक्षा प्रस्तुत गर्छन्। त्यहाँ यस्तो प्रकारको सत्य पनि छ, जुन निश्चित समयावधिकालागि नियोजित गरिएको हुन्छ। यी सत्यहरूलाई “वर्तमान सत्य” भनिन्छ।

“परमेश्वरको वचनमा धेरै बहुमूल्य सत्यहरू समाविष्ट छन्, तर अहिले बथानलाई आवश्यक कुरा ‘वर्तमान सत्य’ नै हो। मैले यो खतरा देखेकी छु कि सन्देशवाहकहरू वर्तमान सत्यका महत्त्वपूर्ण बुँदाहरूबाट टाढा बहकिन्छन् र त्यस्ता विषयहरूमा अल्टिइन पुग्छन्, जो बथानलाई एकताबद्ध गर्न र प्राणलाई पवित्र तुल्याउन उपयुक्त छैनन्। यहाँ शैतानले कार्यलाई हानि पुर्‍याउन प्रत्येक सम्भव अवसर उठाउनेछ।”

“तर २३०० दिनहरूसँग सम्बन्धित पवित्रस्थान, परमेश्वरका आज्ञाहरू, र येशूको विश्वास जस्ता विषयहरू विगतको आगमन-आन्दोलनलाई स्पष्ट पार्न, हाम्रो वर्तमान स्थिति के हो भनेर देखाउन, शङ्का गर्नेहरूको विश्वासलाई दृढ स्थापित गर्न, र गौरवशाली भविष्यलाई निश्चितता प्रदान गर्न पूर्णतः उपयुक्त छन्। मैले बारम्बार देखेकी छु कि दूतहरूले विशेष रूपमा यिनै मुख्य विषयहरूमा केन्द्रित भएर बोलिरहनुपर्छ।” Early Writings, 63.

एडभेन्टिस्टहरूले प्रायः यस खण्डलाई वास्तवमा यसले जे भन्छ, त्यसबाट बच्न प्रयोग गर्छन्। उनीहरूले तर्क गर्छन् कि हाम्रा “वर्तमान सत्य” का सन्देशहरूमा जोड दिनु पर्ने सबै कुरा केवल मन्दिर, २३०० दिन, आज्ञाहरू, र येशूको विश्वास मात्र हुन्। यी चार विषयहरूको सम्बन्धमा जे पहिचान गरिएको छ, त्यसबाट बच्न उनीहरूले यस्तो दाबी गर्छन्।

यी चार महान् सत्यहरूको उद्देश्य यो हो कि तिनीहरू “विगतको एडभेन्ट आन्दोलनलाई स्पष्ट पार्न, हाम्रो वर्तमान स्थिति के हो भनी देखाउन, शङ्का गर्नेहरूको विश्वास स्थापित गर्न, र महिमामय भविष्यको निश्चयता दिन पूर्ण रूपमा अनुकूलित गरिएका छन्।” वर्तमान सत्यका यी चार सिद्धान्तहरू यसरी रचिएका छन् कि एडभेन्टवादको आरम्भ

(विगतको एड्भेन्ट आन्दोलन) ले एड्भेन्टवादको अन्त्य (हाम्रो वर्तमान स्थिति) लाई दर्साउँछ। ती चार प्रमुख सिद्धान्तहरू आरम्भद्वारा अन्त्य दर्साइन्छ भन्ने सिद्धान्तलाई स्पष्ट पार्न “पूर्ण रूपमा अनुकूलित” गरिएका छन्। प्रेरणाको यस अंशअनुसार, यही नै त्यो “वर्तमान सत्य” हो, जसको “झुण्डलाई अहिले आवश्यकता छ।”

प्राचीन इसाएल, इसाएलको आरम्भ हो, र आधुनिक इसाएल यसको अन्त्य हो। प्राचीन वास्तविक इसाएलले सन् १७९८ मा अन्त्यकालको आरम्भदेखि आइतबारको व्यवस्थासम्म सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट जनतालाई प्रतिरूपित गर्‍यो। ख्रीष्टको पहिलो आगमनअगाडि “वर्तमान सत्य” यहूदीहरूबाट अदृश्य रह्यो, किनकि परम्परा र रीतिरिवाजमाथिको तिनीहरूको निर्भरताका कारण तिनीहरू अन्धा (लाओडिसियन) भएका थिए।

“हामी आफूहरू बाँचिरहेका समयलाई बुझ्न चाहन्छौं। हामी त्यसलाई आधा पनि बुझ्दैनौं। हामी त्यसलाई आधा पनि आत्मसात् गर्दैनौं। जब म हामीले सामना गर्नुपर्ने शत्रु कस्तो छ, र उसलाई सामना गर्न हामी कति न्यून रूपमा तयार भएका छौं भन्ने विचार गर्छु, तब मेरो हृदय मेरो भित्र काँप्छ। इसाएलका सन्तानहरूको परीक्षाहरू, र ख्रीष्टको पहिलो आगमनको ठीक अघि तिनीहरूको मनोवृत्ति, मलाई बारम्बार प्रस्तुत गरिएको छ, ताकि ख्रीष्टको दोस्रो आगमनअगिको तिनीहरूको अनुभवमा परमेश्वरका जनहरूको अवस्थालाई देखाउन सकियोस्—कसरी शत्रुले यहूदीहरूको मनमाथि नियन्त्रण जमाउन हरेक अवसर खोज्यो, र आज उसले परमेश्वरका सेवकहरूको मनलाई अन्धो तुल्याउन खोजिरहेको छ, ताकि तिनीहरूले बहुमूल्य सत्यलाई छुट्याउन नसक्न।” Selected Messages, book 2, 406.

हाम्रो अर्को सन्दर्भअनुसार, यहूदीहरूले “परमेश्वरको मौलिक सत्य” दृष्टिबाट हराइसकेका थिए, र यहूदीहरूका लागि त्यो मौलिक सत्य मिस्रबाटको छुटकाराको इतिहास थियो। त्यो छुटकाराको इतिहास नै तिनीहरूको मौलिक सत्य थियो; त्यही सत्य तिनीहरूलाई आफ्ना पुस्तौँपुस्तासम्म आफ्ना सन्तानलाई सिकाउन आज्ञा दिइएको थियो। तिनीहरू असफल भए, जसरी एड्भेन्टवाद पनि भएको छ। अन्धा बनाइएका यहूदीहरूलाई सत्य प्रस्तुत गर्नका निम्ति, येशूले सत्यलाई एउटा रूपरेखाभित्र स्थापित गर्नुभयो।

“उद्धारकर्ताको समयमा, यहूदीहरूले परम्परा र दन्त्यकथाको फोहोरले सत्यका बहुमूल्य रत्नहरूलाई यति ढाकिदिएका थिए कि सत्य र असत्यबीच भेद गर्न असम्भव भएको थियो। अन्धविश्वास र लामो समयदेखि पालित त्रुटिहरूको फोहोर हटाउन, र परमेश्वरको वचनका रत्नहरूलाई सत्यको चौखटमा जडान गर्न उद्धारकर्ता आउनुभयो। यदि उहाँ अहिले हामीकहाँ पनि यहूदीहरूकहाँ आउनुभएझैं आउनुहुन्थ्यो भने, उद्धारकर्ताले के गर्नुहुन्थ्यो? उहाँले पनि परम्परा र कर्मकाण्डको फोहोर हटाउने यस्तै कार्य गर्नुपर्ने हुन्थ्यो। उहाँले यो काम गर्दा यहूदीहरू अत्यन्त विचलित भएका थिए। तिनीहरूले परमेश्वरको मूल सत्यलाई दृष्टिबाट गुमाइसकेका थिए, तर ख्रीष्टले त्यसलाई फेरि दृष्टिगोचर गराउनुभयो। परमेश्वरका बहुमूल्य सत्यहरूलाई अन्धविश्वास र त्रुटिबाट मुक्त गर्नु हाम्रो काम हो।”

“महिमामय सत्यहरू दृष्टिबाट लुकाइएर गाडिएका छन्, र त्रुटि तथा अन्धविश्वासले तिनको चमक हराइदिई तिनलाई अरुचिकर बनाएको छ। येशूले परमेश्वरको ज्योति प्रकट गर्नुहुन्छ, र सत्यको सुन्दर प्रभा त्यसका समस्त दैवी महिमासहित उजागर गर्नुहुन्छ। निष्कपट जनहरूको मन प्रशंसाले भरिन्छ। तिनका हृदयहरू, सत्यका रत्नहरू प्रस्तुत गरी तिनका समझका सामु प्रदर्शित गर्ने उहाँतर्फ, पवित्र स्नेहमा आकर्षित हुन्छन्।”

“यहूदीहरूले सत्यको केही अंश बुझेका थिए, र परमेश्वरको वचनको केही भाग सिकाएका थिए; तर तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्थाको दूरगामी स्वरूपलाई बुझेका थिएनन्। ख्रीष्टले परम्पराको फोहोर हटाइदिनुभयो, र परमेश्वरका अभिप्रायहरूको वास्तविक गुदी र हृदय प्रकट गर्नुभयो। जब उहाँले यसो गर्नुभयो, तिनीहरू नियन्त्रणभन्दा बाहिर क्रुद्ध भए। तिनीहरूले एक सहरबाट अर्को सहरसम्म ख्रीष्टले परमेश्वरको कार्य नष्ट गरिरहनुभएको छ भन्ने झूटा समाचार फैलाए। तर येशूले पुराना रूपहरू हटाइदिनुभयो भने पनि, उहाँले पुराना सत्यहरूलाई पुनःस्थापित गर्नुभयो, तिनीहरूलाई सत्यको रूपरेखाभित्र राख्दै। उहाँले तिनीहरूलाई मिलाउनुभयो र एकसाथ जोड्नुभयो, र यसरी सत्यको पूर्ण तथा सममितीय प्रणाली निर्माण गर्नुभयो। यही कार्य हाम्रा मुक्तिदाताले गर्नुभयो; र अब हामीले के गर्ने? के हामी ख्रीष्टसँग सामञ्जस्यमा काम गर्नेछौं? के हामी हल्लाको

अधीनमा रहनेछौं? के हामी आफ्नै कल्पनाहरूले परमेश्वरको ज्योति हामीबाट लुकाउन दिनेछौं? हामीले ध्यानपूर्वक पढ्नुपर्छ, समझदारीपूर्वक सुन्नुपर्छ, र हामीले सिकेका कुराहरू अरूलाई पनि सिकाउनुपर्छ। हामी जीवनको रोटीका लागि निरन्तर भोकाएका हुनुपर्छ, निरन्तर जीवित जल र लेबानोनको हिउँको खोजीमा रहनुपर्छ, ताकि हामी मानिसहरूलाई सत्यको मूलस्रोतका जीवित, शीतल जलहरूतर्फ डोर्‍याउन सक्षम होऔं।”
Review and Herald, June 4, 1889.

उहाँको पहिलो आगमनमा येशूले “पुराना सत्यहरूलाई पुनःस्थापित गर्नुभयो, तिनीहरूलाई सत्यको संरचनाभित्र राख्दै। उहाँले तिनीहरूलाई एक-अर्कासँग मिलाउनुभयो र जोड्नुभयो, यसरी सत्यको पूर्ण र सममित प्रणाली निर्माण गर्दै।” येशूले प्राचीन इस्राएलको आरम्भकालीन इतिहासलाई पुराना सत्यहरू पुनःस्थापित गर्न प्रयोग गर्नुभयो, र उहाँले ती सत्यहरूलाई (विषयगत रूपमा) एक-अर्कासँग मिलाउँदै र तिनीहरूलाई (समानान्तर रूपमा, पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति) जोड्दै त्यसो गर्नुभयो। उहाँले तिनीहरूलाई अन्धो बनाएका चलनहरू र परम्पराहरूबाट यहूदीहरूलाई मुक्त गर्ने उद्देश्यले त्यसो गर्नुभयो। त्यो इतिहास शाब्दिक इस्राएलको अन्त्यकालीन इतिहास थियो।

एड्भेन्टवाद प्राचीन इस्राएलको अन्त्यकालीन इतिहासलाई दोहोर्‍याइरहेको छ, र परम्परा तथा चलनको लाओदिकी अन्धोपनालाई हटाउन सत्यलाई जस “ढाँचाभित्र” राखिनुपर्छ, त्यो कार्य अहिले पूरा भइरहेको छ, ठीक त्यसरी नै जसरी ख्रीष्टले यहूदीहरूसँग अन्तरक्रिया गर्नुहुँदा भएको थियो। “पुराना सत्यहरू” लाई सत्यको “ढाँचाभित्र” राखिनुपर्छ, ताकि भविष्यवाणीका रेखाहरूलाई अन्य भविष्यवाणीका रेखाहरूसँग “लाइनमाथि लाइन” समानान्तर रूपमा एकसाथ ल्याउन सकियोस्, यस उद्देश्यका निम्ति कि सम्भवतः कुनै लाओदिकीलाई उसको अन्धोपनाबाट मुक्त गर्न सकियोस्। ख्रीष्ट सबै कुरामा हाम्रा उदाहरण हुनुहुन्छ।

बाइबलमा त्यस्ता सत्यहरू छन् जसलाई सिद्धान्तका रूपमा चिनिन्छ, र “त्यहाँ धेरै अद्भुत सत्यहरू छन्,” तर त्यहाँ “वर्तमान सत्य” पनि छ, जुन त्यो सत्य प्रकट गरिने समयमा जीवित “पुस्ताका” “जनताका लागि” “परीक्षा” हो। भविष्यवाणीगत रूपमा यो एड्भेन्टवादको चौथो पुस्तामा घटित हुन्छ, र “वर्तमान सत्य” “जुन यस पुस्ताका लागि एउटा परीक्षा हो” एड्भेन्टवादका प्रारम्भिक पुस्ताहरूका लागि परीक्षा थिएन।

“पवित्रशास्त्रमा केही यस्ता कुराहरू छन्, जसलाई बुझ्न कठिन हुन्छ, र जसलाई पत्रुसको भाषाअनुसार अशिक्षित र अस्थिर मानिसहरूले आफ्नै विनाशतर्फ मोडेर तोडमोड गर्छन्। यस जीवनमा हामी पवित्रशास्त्रको प्रत्येक खण्डको अर्थ स्पष्ट गर्न सक्षम नहुन सक्छौं; तर व्यवहारिक सत्यका कुनै पनि जीवन-महत्त्वका बुँदाहरू रहस्यको धुँवामा आच्छादित रहनेछैनन्। जब परमेश्वरको विधानअनुसार कुनै विशेष समयको सत्यको विषयमा संसारको परीक्षा लिने समय आउनेछ, तब उहाँका आत्माद्वारा मानिसहरूको मन पवित्रशास्त्र खोजी गर्न प्रेरित गरिनेछ, यहाँसम्म कि उपवास र प्रार्थनासहित, जबसम्म एउटा कडीपछि अर्को कडी पत्ता लगाइएर एक सिद्ध श्रृंखलामा जोडिँदैन। आत्माहरूको मुक्तिसँग प्रत्यक्ष सम्बन्ध राख्ने प्रत्येक तथ्य यति स्पष्ट पारिनेछ कि कसैले पनि भ्रममा पर्नु वा अन्धकारमा हिँड्नु नपरोस्।”

“हामीले भविष्यवाणीको शृङ्खलालाई पछ्याउँदै जाँदा, हाम्रो समयका लागि प्रकट गरिएको सत्य स्पष्ट रूपमा देखिएको र व्याख्या गरिएको छ। हामीले उपभोग गरिरहेका विशेषाधिकारहरूका लागि र हाम्रो मार्गमाथि चम्किरहेको ज्योतिका लागि हामी उत्तरदायी छौं। विगतका पुस्ताहरूमा बाँच्नेहरू तिनीहरूमाथि चम्कन अनुमति दिइएको ज्योतिका लागि उत्तरदायी थिए। पवित्रशास्त्रका विभिन्न विषयहरूका सम्बन्धमा तिनीहरूको मनलाई अभ्यास गराइयो, जसले तिनीहरूको परीक्षा गर्‍यो। तर तिनीहरूले ती सत्यहरू बुझेका थिएनन्, जसलाई हामी बुझ्छौं। तिनीहरूसित नभएको ज्योतिका लागि तिनीहरू जिम्मेवार थिएनन्। तिनीहरूसित पनि, हामीसित जस्तै, बाइबल थियो; तर यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दृश्यहरूसँग सम्बन्धित विशेष सत्यको उद्घाटन हुने समय पृथ्वीमा जीवित रहने अन्तिम पुस्ताहरूका अवधिमा हो।”

“विशेष सत्यहरू पुस्ता-पुस्ताको अस्तित्वमा रहेका अवस्थाअनुसार अनुकूलित गरिएका छन्। वर्तमान सत्य, जो यस पुस्ताका मानिसहरूका लागि एक परीक्षा हो, धेरै अघिल्ला पुस्ताका मानिसहरूका लागि परीक्षा थिएन। यदि चौथो आज्ञाको विश्रामदिनको सम्बन्धमा अहिले हामीमाथि चम्किरहेको ज्योति विगतका पुस्ताहरूलाई दिइएको

भए, परमेश्वरले तिनीहरूलाई त्यस ज्योतिको लागि उत्तरदायी ठहराउनुहुनेथियो।” Testimonies, volume two, 692, 693.

अङ्भेन्टवादको इतिहासमा चार पुस्ताहरू छन् भन्ने कुरा अस्वीकार गर्न चाहनेहरूलाई म हबक्कूकका पट्टिकाहरूतर्फ संकेत गर्न चाहन्छु। यस तथ्यलाई बुझ्ने एक अत्यन्त सरल तरिका यो हो कि लाओडिसिया नामको अर्थ “न्याय गरिएका मानिसहरू” हो। अङ्भेन्टवादको प्रारम्भले न्यायको उद्घाटनको घोषणा गर्‍यो, र अङ्भेन्टवादको अन्त्यले न्यायको समापनको घोषणा गर्छ। न्यायको समापन तेस्रो र चौथो पुस्तामा हुन्छ।

तैले आफ्नो निम्ति कुनै कुँदिएको मूर्ति, वा माथि स्वर्गमा भएको कुनै कुराको, वा तल पृथ्वीमा भएको कुनै कुराको, वा पृथ्वीमुनिको पानीमा भएको कुनै कुराको कुनै प्रतिरूप नबनाउनु। तैले तिनका सामु दण्डवत् नगर्नु, न तिनको सेवा गर्नु; किनकि म परमप्रभु तेरो परमेश्वर ईश्यालु परमेश्वर हुँ, जसले मलाई घृणा गर्नेहरूका पितापुर्खाहरूको अधर्म सन्तानहरूमाथि तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म दण्डस्वरूप ल्याउँछु; तर मलाई प्रेम गर्ने र मेरा आज्ञाहरू पालन गर्ने हजारौँमाथि कृपा देखाउँछु। प्रस्थान 20:4-6.

न्यायको समापनमा, लाओदिकेयाको अन्तिम पुस्ता—(एक न्याय गरिएका जनसमूह) एङ्भेन्टवाद—प्राचीन इस्राएललाई यरूशलेमको विनाशको बेला गरिएको जस्तै, न्याय गरिनेछ र प्रभुको मुखबाट उकेलिनेछ। बाइबलीय सिद्धान्तहरू सत्यहरू हुन्, र त्यहाँ परीक्षात्मक सत्यहरू पनि छन्, अनि वर्तमान सत्यहरू पनि छन्। वर्तमान सत्य सधैं परीक्षात्मक सत्य हुन्छ, तर यसले विशेष रूपमा त्यस्तो परीक्षात्मक सत्यलाई चिन्हित गर्दछ, जुन अहिले जीवित रहेको पुस्ताका लागि विशेष रूपमा अभिकल्पित गरिएको हुन्छ। तथापि, वास्तविक तथ्य के हो भने, परमेश्वरको वचनको कुनै पनि सत्यलाई हामीले अस्वीकार गर्ने छनोट गर्यौँ भने, त्यो सत्य तत्कालै त्यस्तो परीक्षात्मक सत्य बन्छ, जसमा हामी भर्खरै असफल भएका हुन्छौँ।

येशू परमेश्वरको वचन हुनुहुन्छ, र उहाँ नै सत्य हुनुहुन्छ। उहाँले पिलातसलाई बताउनुभयो कि उहाँ “संसारमा” “आउनु” को कारण “सत्यको गवाही दिनु” थियो, र उहाँको स्वर सुन्ने प्रत्येक व्यक्ति “सत्यको” हो। पिलातस र येशूले उल्लेख गर्नुभएको “सत्य” भन्ने शब्द एउटा हिब्रू शब्दबाट आएको हो, जसलाई “सत्य” भनेर अनुवाद गरिएको छ र जुन पुरानो नियममा एक सय सत्ताइस पटक पाइन्छ। त्यो हिब्रू शब्द (H571) अङ्ग्रेजीमा विभिन्न शब्दहरूद्वारा अनुवाद गरिएको छ, तर पुरानो नियममा त्यसलाई बाइबल पटक “truth” भनेर अनुवाद गरिएको छ। त्यो ती शब्दहरूमध्ये एक हो, जो धेरै तहहरूमा अत्यन्त गहन शक्तिशाली छ।

पुरानो करारमा “सत्य” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द तीन हिब्रू अक्षरहरूबाट बनेको छ, र हिब्रू अक्षरहरूको आफ्नै परिभाषा हुने भएकाले, ती अक्षरहरूबाट बनेको शब्दले प्रत्येक अक्षरको संयुक्त अर्थलाई मिसाएर त्यस शब्दको अन्तिम अर्थ उत्पन्न गर्छ। “सत्य” भन्ने शब्द तीन हिब्रू अक्षरहरूबाट बनेको छ—हिब्रू वर्णमालाको पहिलो अक्षर, बीचको एक अक्षर, र हिब्रू वर्णमालाको अन्तिम अक्षर। पुरानो करारमा “सत्य” वर्णमालाको पहिलो र अन्तिम अक्षरहरूद्वारा, बीचमा एक अक्षरसहित, प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

यो बाइबलीय “प्रथम उल्लेखको नियम” को परिभाषा हो। कुनै विषय पहिलो पटक प्रस्तुत गरिने समय नै त्यस शब्दको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सन्दर्भ हो; त्यो शब्द एउटा बीउ हो, र त्यसमा सम्पूर्ण कथालाई उत्पन्न गर्न आवश्यक सम्पूर्ण डीएनए समावेश हुन्छ। “प्रथम उल्लेखको नियम” मा दोस्रो सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सन्दर्भ अन्तिम सन्दर्भ हो, किनकि त्यहीँ आरम्भ र अन्त्यको बीचमा उत्पन्न हुने सबै कथाहरू एकअर्कासँग बाँधिन्छन्। “प्रकाशमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू एकै ठाउँमा भेला हुन्छन् र अन्त्यमा पुग्छन्,” र प्रकाश बाइबलको अन्तिम पुस्तक हो।

हामीले विचार गरिरहेको हिब्रू शब्द “सत्य” “Aleph” अक्षरबाट सुरु हुन्छ; तेहीँ अक्षर “Mem” हो, र बाइसौँ तथा अन्तिम अक्षर “Tav” हो। निश्चय नै, यी अक्षरहरूको परिभाषामा विभिन्न सूक्ष्म भिन्नताहरू पाइन्छन्, तपाईं परिभाषाका लागि कुन भाषाविद्‌हरू जान्नुहुन्छ भन्ने आधारमा; तथापि, सामान्य परिभाषाहरू अत्यन्तै ज्ञानवर्द्धक छन्।

ℵ (अलेफ): हिब्रू वर्णमालाको पहिलो अक्षर, र यो प्रायः एकतासँग सम्बन्धित मानिन्छ, तथा यसले दिव्यता र अनन्ततालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले परमेश्वर र सृष्टिबीचको सम्बन्धलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ।

ℳ (Mem): हिब्रू वर्णमालाको तेह्रौँ अक्षर हो र प्रायः पानीसँग सम्बन्धित मानिन्छ।

ℵ (ताव): हिब्रू वर्णमालाको अन्तिम अक्षर, र यसले “चिह्न” वा “संकेत” को अर्थ वहन गर्छ। यो प्रायः पूर्णताको अवधारणा वा सृष्टिको “मोहोर” सँग सम्बन्धित मानिन्छ। प्राचीन हिब्रूमा, तौव अक्षरको आकार क्रूसजस्तो थियो।

हामी विचार गरिरहेको “सत्य” भनेर अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्द तीनवटा अक्षरले बनेको छ, जसले मिलेर अनन्त सुसमाचारलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। के? यदि तपाईंले तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देश नै अनन्त सुसमाचार हो भन्ने कुरा बुझ्नुहुन्छ भने, यो सजिलै चित्र सकिन्छ। यो चित्र सकिने कुरा हो, किनकि यी तीन अक्षरका परिभाषाहरूले तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

प्रकाशको पुस्तकको चौध अध्यायको पहिलो स्वर्गदूतले अनन्त सुसमाचारलाई परिचित गराउँछ र त्यसपछि सारा संसारलाई “परमेश्वरको भय मान” भनेर सृष्टिकर्ताको उपासना गर्दै उहाँको महिमा गर्न भन्दछ। ती तीन अक्षरहरूमध्ये पहिलो (Aleph) को परिभाषा यस्तो छ: “दैवी, अनन्त परमेश्वर, र मानवजातिका सृष्टिकर्ताका रूपमा, मानिसहरूले आदरपूर्वक भय मानी उपासना गर्नुपर्ने परमेश्वर।”

अलेफले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशले मानिसहरूलाई बेबिलोनबाट बाहिर बोलाउँछ, पवित्र आत्मा खन्याइने समयलाई चिह्नित गर्छ, र बेबिलोनको विद्रोहलाई पहिचान गर्छ। (Mem) को परिभाषा पानीसँग सम्बन्धित छ, (आत्माको उण्ड्याइको प्रतीक) र यो वर्णमालाको तेह्रौँ अक्षर हो; तेह्र संख्या विद्रोहको प्रतीक भएकाले यसरी बेबिलोनलाई पहिचान गराउँछ। Mem ले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

तेस्रो स्वर्गदूतले मानिसहरूलाई पशुको छाप ग्रहण नगर्नु भनी चेतावनी दिन्छ, उपासकहरूको दुई वर्ग र परमेश्वरको क्रोधलाई चिन्हित गर्छ। (Tav) को परिभाषा यो हो कि यसले “छाप” लाई प्रतिनिधित्व गर्छ, (पशुको छाप) यसले सृष्टिको छापलाई (परमेश्वरको छाप) प्रतिनिधित्व गर्छ। उक्त अक्षर स्वयं क्रूसको आकारमा रहेको छ। Tav ले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

“जीवित परमेश्वरको छाप के हो, जुन उहाँका जनहरूको निधारमा राखिन्छ? यो यस्तो चिन्ह हो, जसलाई स्वर्गदूतहरूले त पढ्न सक्छन्, तर मानवीय आँखाहरूले सक्दैनन्; किनकि विनाश गर्ने स्वर्गदूतले उद्धारको यस चिन्हलाई देख्नैपर्छ। बुद्धिमान् मनले प्रभुका दत्तक पुत्रहरू र पुत्रीहरूमा कलवरीको क्रूसको चिह्न देखेको छ। परमेश्वरको व्यवस्थाको उल्लङ्घनको पाप हटाइएका छन्। तिनीहरूले विवाहको वस्त्र लगाएका छन्, र परमेश्वरका सबै आज्ञाहरूप्रति आज्ञाकारी र विश्वासयोग्य छन्।”

“सत्य जान्नेहरूलाई, यदि तिनीहरूले वचन र कार्यद्वारा उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्दैनन् भने, प्रभुले क्षमा गर्नुहुनेछैन।” Maranatha, 243.

“सत्य” भनी अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्द तीन अक्षरहरूबाट बनेको छ, र ती प्रत्येकको आफ्नै परिभाषा छ। ती तीन परिभाषाहरू नै तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशका परिभाषाहरू पनि हुन्। तिनीहरू पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशका परिभाषाहरू पनि हुन्, किनकि पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश एडभेन्टवादको आरम्भमा भएको सन्देश थियो र तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश एडभेन्टवादको अन्त्यमा हुने सन्देश हो। येशूले अन्त्यलाई आरम्भद्वारा चित्रण गर्नुहुन्छ, त्यसैले पहिलो स्वर्गदूतमा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशका सबै भविष्यसूचक मार्गचिन्हहरू विद्यमान छन्। यसरी, ती तीन हिब्रू अक्षरहरूको परिभाषा केवल तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशका प्रतीकहरू मात्र नभई, पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशका पनि प्रतीकहरू बन्छन्।

प्रकाशमा यूहन्नालाई त्यतिबेला भएका कुराहरू लेख्न भनिएको थियो, र त्यसो गर्दा उसले एकैसाथ भविष्यमा हुने कुराहरू पनि लेखिरहेको हुनेथियो। अन्त्यलाई दृष्टान्तद्वारा देखाउन उसले आरम्भको अभिलेख गर्‍यो। स्पष्ट र निर्विवाद शब्दहरूमा, सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरूलाई मिलेराइटहरूको सन्देश, अर्थात् पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश, अध्ययन गर्न र घोषणा गर्न सूचित गरिएको छ। ती सत्यहरू र त्यस इतिहासको अध्ययन तथा घोषणा गर्दा हामी तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश घोषणा गरिरहेका हुनेछौं र पहिलो स्वर्गदूतको इतिहास दोहोर्‍याइरहेका हुनेछौं।

“परमेश्वरले हामीलाई कुनै नयाँ सन्देश दिनुहुँदै हुनुहुन्न। हामीले त्यही सन्देश घोषणा गर्नुपर्छ जसले 1843 र 1844 मा हामीलाई अन्य मण्डलीहरूबाट बाहिर ल्यायो।” Review and Herald, January 19, 1905.

“1840-1844 सम्मा दिइएका सबै सन्देशहरू अहिले प्रभावकारी रूपमा प्रस्तुत गरिनुपर्छ, किनकि धेरै मानिसहरूले आफ्नो मार्गदर्शन हराएका छन्। यी सन्देशहरू सबै मण्डलीहरूमा पुग्नुपर्छ।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

“हामीले 1841, '42, '43, र '44 मा प्राप्त गरेका सत्यहरू अब अध्ययन गरिनु र घोषणा गरिनु पर्नेछ।” Manuscript Releases, volume 15, 371.

“चेतावनी आइसकेको छ: 1842, 1843, र 1844 मा सन्देश आउन थालेदेखि हामीले जस विश्वासको आधारमाथि निर्माण गर्दै आएका छौं, त्यसलाई विचलित पार्ने कुनै पनि कुरा प्रवेश गर्न दिनु हुँदैन। म यस सन्देशमा थिएँ, र त्यसबेलादेखि नै परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको ज्योतिप्रति सत्यनिष्ठ रहँदै संसारको सामु उभिँदै आएको छु। हामी त्यस मञ्चबाट आफ्ना खुट्टा हटाउने अभिप्राय राख्दैनौं, जहाँ तिनीहरू दिनप्रतिदिन हामीले प्रभुलाई earnest prayerका साथ खोज्दै, ज्योतिको खोजी गर्दै गर्दा राखिएका थिए। के तपाईंहरू सोच्नुहुन्छ कि परमेश्वरले मलाई दिनुभएको ज्योति म त्याग्न सक्छु? त्यो युगयुगका चट्टानझैँ हुनुपर्छ। त्यो मलाई दिइएको समयदेखि नै मेरो मार्गदर्शन गर्दै आएको छ।” Review and Herald, April 14, 1903.

पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश र त्यो सन्देश प्रस्तुत गरिएको इतिहास हाम्रो वर्तमान इतिहाससँग समानान्तर छ र त्यसलाई चित्रण गर्दछ—केही भविष्यसूचक शर्तहरू सहित। ती दुवै इतिहासहरू “सत्य” भन्ने शब्द निर्माण गर्न दिव्य भाषाविद्ले प्रयोग गर्नुभएको तीन अक्षरद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। र “सत्य” भन्ने त्यो शब्दले अनन्त सुसमाचारको प्रतिनिधित्व गर्दछ।

एड्भेन्टवादको आरम्भमा मिलेराइटहरूको इतिहास, जसले पहिलो स्वर्गदूतलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र एड्भेन्टवादको अन्त्यमा तेस्रो स्वर्गदूतद्वारा प्रतिनिधित्व गरिने इतिहास परस्पर समानान्तर इतिहासहरू हुन्, तर तिनमा केही भिन्नताहरू पनि समावेश छन्।

पहिलो स्वर्गदूतले न्यायको आरम्भको घोषणा गर्दछ र तेस्रो स्वर्गदूतले न्यायको समापनको घोषणा गर्दछ। जस भविष्यवाणीपरक संरचनामाथि एड्भेन्टवादको इतिहास उद्घाटित भयो, त्यो यसको प्रारम्भिक इतिहासमा र यसको अन्त्यमा समान रूपमा एकै किसिमको छ। दुवै छेउलाई इतिहासमा प्रकट हुँदा तीन स्वर्गदूतका तीन चरणहरूलाई अनुसरण गर्ने रूपमा देखाउन सकिन्छ। र ती तीन स्वर्गदूत नै ती तीन अक्षरहरू पनि हुन्। अतः एड्भेन्टवादका दुवै छेउमा रहेका घटनाहरूको भविष्यवाणीपरक क्रम तीन स्वर्गदूतका तीन चरणहरूमाथि आधारित छ, जो मार्गचिन्हहरू हुन् र “सत्य” भन्ने शब्द निर्माण गर्ने ती तीन हिब्रू अक्षरहरूद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

अल्फा एड्भेन्टिज्मको आरम्भ हो, ओमेगा एड्भेन्टिज्मको अन्त हो, र बीचको अक्षर, तेह्रौँ अक्षर भएकाले, एड्भेन्टिज्मको आरम्भदेखि यसको अन्तसम्मको विद्रोहलाई यसरी चिन्हित गर्दछ।

हामीलाई परमेश्वरको मार्ग कहाँ छ भन्ने विषयमा शिक्षा दिइएको छ:

हे परमेश्वर, तपाईंको मार्ग पवित्रस्थानमा छ; हाम्रो परमेश्वरजस्तो महान् परमेश्वर को छ र? भजनसंग्रह ७७:१३।

पवित्रस्थानमा हामी पाउँछौं कि परमेश्वरको मार्ग तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशजस्तै उही तीन चरणहरू हुन्। बाहिरी प्राङ्गणमा परमेश्वरको भयले मानिसलाई बलिदान चढाउन र धर्मी ठहरिन सुनिश्चित गर्न अगुवाइ गर्छ। पवित्र स्थानमा, धूपको वेदीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको प्रार्थनामय जीवन, उपस्थित रोटीको मेजद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अध्ययनमय जीवन, र सामदानहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सेवामय जीवनद्वारा पवित्रीकरण प्रतिनिधित्व गरिएको छ। परमपवित्र स्थानले न्यायलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। जब हामी पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशमा प्रतिनिधित्व गरिएको परमेश्वरको भय धारण गर्छौं, तब हामी बाहिरी प्राङ्गणमा क्रूसको फेदीमा धर्मी ठहरिन खोज्छौं। जब हामी धर्मी ठहरिएका हुन्छौं (धर्मी बनाइएका), तब हामी पवित्र स्थानद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पवित्र ठहरिएको जीवनको नवीनतामा (पवित्रतामा वृद्धि) हिँड्छौं। पवित्र स्थानले एक ख्रीष्टियनको कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसरी दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको समयमा मध्यरात्रिको पुकारसँगै मिलेराइटहरूले त्यसलाई सम्पन्न गरेका थिए। धर्मी ठहरिएका र पवित्र ठहरिएका भएपछि, हामी परमपवित्र स्थानद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको न्यायका लागि तयार हुन्छौं। पवित्रस्थानका तीन चरणहरू—जसले अन्य कुराहरूका साथै तीन धर्मशास्त्रीय पदहरू, अर्थात् धर्मी ठहरिनु, पवित्रीकरण र महिमीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्—र जसले तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, र निश्चय नै पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्, र निश्चय नै “truth” शब्द निर्माण गर्न प्रयोग गरिने तीन अक्षरहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्।

पवित्रस्थानको आँगनमा पनि हामी यी तीनै चरणहरू पाउँछौं। पवित्रस्थानतर्फको पहिलो चरणले पवित्रस्थानको अन्तिम चरणलाई अवश्य चित्रित गर्नुपर्छ, जसरी पहिलो स्वर्गदूत तेस्रो स्वर्गदूतसँग समानान्तर हुन्छ। आँगनको पहिलो चरण भेटीको वध हो, जसले धर्मी ठहराइने कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। दोस्रो चरण धुने पात्र हो, जहाँ अन्तिम चरणहरूअघि बोसो (पाप) हटाइन्छ र भेटी शुद्ध पारिन्छ। धुने पात्रको पानी दोस्रो चरणको एक विशेषता हो। तेस्रो चरण वास्तविक होमबलि हो, जसले क्रूसमा ख्रीष्टलाई रूपायित गरेको थियो, जहाँ न्यायसम्बन्धी कार्य सम्पन्न भयो। यी नै तीन चरणहरू पवित्रस्थानको पहिलो चरणमा पनि छन्, जसरी यी नै तीन चरणहरू पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशमा पनि छन्। अल्फा र ओमेगाको सिद्धान्त पवित्रस्थानभित्र विद्यमान छ, जसरी यो तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशहरूमा छ, जसरी यो “सत्य” शब्द बनाउने अक्षरहरूमा पनि छ।

२३००-वर्षीय भविष्यवाणीमा उही संरचना विद्यमान छ। यो भविष्यवाणी तीनवटा आदेशहरूसँग आरम्भ भयो र अक्टोबर २२, १८४४ मा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको आगमनमा समाप्त भयो। यस भविष्यवाणीले पाँचवटा भविष्यसूचक रेखाहरू प्रस्तुत गर्दछ, र २३००-वर्षीय भविष्यवाणीको आरम्भको इतिहासले ती पाँचवटै भविष्यवाणीहरूको अन्त्यकालीन इतिहासको प्रतिनिधित्व गर्दछ। पूर्ण २३००-वर्षीय भविष्यवाणीको आरम्भ र अन्त्यमा तीनवटा आदेशहरू छन्, र यसको समापन तीनवटा सन्देशहरूसँग हुन्छ।

ई.पू. ४५७ मा भविष्यवाणीको आरम्भ क्लेशपूर्ण समयमा भयो र त्यसले यहूदीहरूलाई फर्केर आएर मन्दिर र सहर पुनर्निर्माण गर्ने व्यवस्था गर्‍यो। भविष्यवाणीसँग मेल खाँदै, ई.पू. ४५७ मा आरम्भ गरिएको काम ४९ वर्षपछि क्लेशपूर्ण समयमै पूरा भयो। यी ४९ वर्षहरूको आरम्भले यी ४९ वर्षहरूको अन्त्यलाई दृष्टान्तस्वरूप प्रकट गर्दछ।

४५७ ईसा पूर्वले त्यस भविष्यवाणीको आरम्भलाई चिन्हित गर्दछ जसले ख्रीष्टको बप्तिस्माको समयमा उहाँको अभिषेकलाई पहिचान गर्छ। उहाँको अभिषेकले उहाँको त्यस कार्यको आरम्भलाई चिन्हित गर्‍यो, जसद्वारा उहाँले मानिसहरूलाई एकसाथ जम्मा गर्नुहुन्थ्यो ताकि तिनीहरू पुरानो होइन, नयाँ यरूशलेमका नागरिक बनून्, ठीक जसरी प्राचीन इस्राएल ४५७ ईसा पूर्वमा वास्तविक यरूशलेमलाई पुनर्निर्माण गर्न एकत्रित गरिएको थियो।

ईसा पूर्व ४५७ ले ख्रीष्ट कहिले क्रूसमा चढाइने हुनुहुन्थ्यो भन्ने पहिचान गराउने भविष्यवाणीको प्रारम्भ पनि जनाउँछ। सिस्टर ह्याइटले क्रूसको इतिहासलाई २२ अक्टोबर, १८४४ को महान् निराशासँग समानान्तर रूपमा राख्नुहुन्छ, र उहाँले लाल समुद्र पार गरेको इतिहासलाई पनि महान् निराशासँग समानान्तर रूपमा मिलाउनुहुन्छ। ईसा पूर्व ४५७ मा एउटा निराशा थियो, जसले लाल समुद्रमा हिब्रूहरूको निराशा, एड्भेन्टिस्टहरूको महान् निराशा, क्रूसमा शिष्यहरूको निराशा, तथा ईसा पूर्व ४५७ मा एज्राको निराशालाई प्रतीकात्मक रूपमा देखायो।

“यस्यशलेममा ठूलो सङ्ख्यामा मानिसहरू फर्कनेछन् भनी एजाले आशा गरेका थिए, तर आह्वानलाई प्रतिक्रिया दिनेहरूको संख्या निराशाजनक रूपमा थोरै थियो। घरबार र जमिन-जग्गा प्राप्त गरिसकेका धेरैजनाले ती सम्पत्तिहरू त्याग गर्न कुनै इच्छा राखेनन्। उनीहरूले सहजता र आरामलाई प्रेम गर्थे र त्यहीँ रहन पूर्णतः सन्तुष्ट थिए। तिनीहरूको उदाहरणले अरूहरूका लागि बाधा सिद्ध भयो, जो अन्यथा विश्वासद्वारा अघि बढिरहेकाहरूसँग आफ्नो भाग जोड्न रोज्नेथिए।” Prophets and Kings, 612.

ईसा पूर्व 457 ले त्यस भविष्यवाणीको आरम्भ पनि जनाउँछ, जसले प्राचीन इस्राएल परमेश्वरबाट त्यागिने र सुसमाचार अन्यजातिहरूकहाँ लगिने समयलाई पहिचान गर्दछ, यसरी विशेष गरी प्राचीन इस्राएलका लागि निर्धारित 490 वर्षको विशेष परीक्षाकालको अन्तलाई चिह्नित गर्दछ। यसकारण, ईसा पूर्व 457 ले तिनीहरूको परीक्षाकालको आरम्भ जनाउँछ र ईस्वी 34 ले तिनीहरूको परीक्षाकालको अन्त जनाउँछ, जसले यो प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ कि एड्भेन्टिज्मको परीक्षाकाल 1844 मा आरम्भ भयो र आइतबारको व्यवस्थामा अन्त हुन्छ।

२३००-वर्षीय भविष्यवाणीभित्र अरू केही आन्तरिक समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू पनि छन्, तर तिनीहरू सबैमा अल्फा र ओमेगाको छाप विद्यमान छ। तिनका आरम्भहरूले तिनका अन्त्यहरूलाई दर्साउँछन्।

यो कुरा ध्यान दिनु महत्त्वपूर्ण छ कि प्राचीन इस्राएललाई परमेश्वरको व्यवस्थाको निक्षेपाधिकारी बनाइयो, र आधुनिक इस्राएललाई उहाँको व्यवस्थाको मात्र होइन, उहाँका भविष्यवाणीहरूको पनि निक्षेपाधिकारी बनाइयो। जब परमप्रभुले प्राचीन इस्राएलसँग करार बाँध्नुभयो, उहाँले तिनीहरूलाई ढुंगाका दुई पट्टिकामा लेखिएका दश आज्ञाहरूको निक्षेपाधिकारी बनाउनुभयो। जब उहाँले मिलेराइट इतिहासमा आधुनिक इस्राएलसँग करार बाँध्नुभयो, उहाँले तिनीहरूलाई 1843 र 1850 का अग्रगामी चार्टहरूले प्रतिनिधित्व गरेका हबकूकका दुई पट्टिकामाथि प्रस्तुत गरिएको आफ्नो भविष्यसूचक वचनको निक्षेपाधिकारी बनाउनुभयो। प्राचीन इस्राएलको आरम्भले आधुनिक इस्राएलको आरम्भलाई दृष्टान्तित गर्दछ।

“प्रभुले आफ्ना जन इस्राएललाई बोलाउनुभयो, र तिनीहरूलाई संसारबाट अलग गर्नुभयो, ताकि उहाँले तिनीहरूलाई एक पवित्र जिम्मा सुम्पन सकून्। उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्थाका संरक्षक बनाउनुभयो; र उहाँले तिनीहरूद्वारा मानिसहरूका बीचमा आफ्नो ज्ञान सुरक्षित राख्ने अभिप्राय गर्नुभयो। तिनीहरूद्वारा स्वर्गको ज्योति पृथ्वीका अन्धकारमय स्थानहरूमा चम्कनुपर्ने थियो, र सबै जातिहरूलाई आफ्नो मूर्तिपूजाबाट फर्केर जीवित र सत्य परमेश्वरको सेवा गर्न आह्वान गर्ने एक स्वर सुनिनुपर्ने थियो।”

“यदि हिब्रूहरू आफ्नो सुम्पिएको भरोसाप्रति विश्वासयोग्य भएका भए, तिनीहरू संसारमा एक शक्ति हुने थिए। परमेश्वर तिनीहरूको रक्षा हुनुहुने थियो, र उहाँले तिनीहरूलाई सबै अन्य राष्ट्रहरूमाथि उच्च पार्नुहुने थियो। उहाँको सामर्थ्य र सत्य तिनीहरूद्वारा प्रकट हुने थियो, र तिनीहरू उहाँको बुद्धिमान् र पवित्र शासनअन्तर्गत मूर्तिपूजाको हरेक रूपमाथि उहाँको राज्यव्यवस्थाको श्रेष्ठताको उदाहरणका रूपमा खडा हुने थिए। तर तिनीहरूले परमेश्वरसँगको आफ्नो करार पालन गरेनन्। तिनीहरूले अन्य राष्ट्रहरूका मूर्तिपूजक चलनहरू पछ्याए; र आफ्नो सृष्टिकर्ताको नामलाई पृथ्वीमा प्रशंसाको विषय बनाउनुको सट्टा, तिनीहरूले त्यसलाई तिरस्कारको विषय बनाए।”

“तापनि परमेश्वरको उद्देश्य अवश्य पूरा हुनैपर्छ। उहाँको इच्छाको ज्ञान संसारलाई दिइनेपर्छ। परमेश्वरले आफ्ना प्रजामाथि दमनको हात ल्याउनुभयो, र तिनीहरूलाई जातिहरूका बीच बन्दीको रूपमा छरपस्ट पार्नुभयो। कष्टभोगमा तिनीहरूमध्ये धेरैले आफ्ना अपराधहरूका लागि पश्चात्ताप गरे, र प्रभुलाई खोजे। यसरी अन्यजातिहरूका देशहरूभरि छरिएर तिनीहरूले साँचो परमेश्वरको ज्ञान फैलाए।”

“यस समयमा, परमेश्वरले आफ्नो मण्डलीलाई, जसरी उहाँले प्राचीन इस्राएललाई बोलाउनुभएको थियो, पृथ्वीमा ज्योतिका रूपमा खडा हुन बोलाउनुभएको छ। सत्यको शक्तिशाली छुरा—पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूद्वारा—उहाँले एक जातिलाई मण्डलीहरूबाट र संसारबाट अलग गर्नुभएको छ, ताकि तिनीहरूलाई आफूसँग पवित्र निकटतामा ल्याउन सकून्। उहाँले तिनीहरूलाई आफ्ना व्यवस्थाको भण्डार-रक्षक बनाउनुभएको

छ, र यस समयका लागि अगमवाणीका महान् सत्यहरू तिनीहरूलाई सुम्पनुभएको छ। जसरी पवित्र वचनहरू प्राचीन इस्राएललाई सुम्पिएका थिए, त्यसरी नै यी पनि संसारलाई सुनाइने पवित्र जिम्मेवारी हुन्।”

“अगमवाणीले घोषणा गर्दछ कि पहिलो स्वर्गदूतले आफ्नो सन्देश ‘हरेक जाति, कुल, भाषा र मानिस’कहाँ पुऱ्याउनेछ। तेस्रो स्वर्गदूतको चेतावनी, जो यही त्रिविध सन्देशको एक अंश हो, र जो यस समयको सन्देश हो, पनि त्यति नै व्यापक हुनेछ। ‘परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको विश्वास’ लेखिएको झण्डा उच्च उठाइनेछ। पहिलो र दोस्रो सन्देशको शक्ति तेस्रोमा अझ प्रबल बनाइनेछ। अगमवाणीमा यसलाई आकाशको बीचमा उडिरहेका एक स्वर्गदूतद्वारा ठूलो स्वरले घोषणा गरिएको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र यसले संसारको ध्यान आकर्षित गर्नेछ।”

“नश्वर मानवहरूलाई कहिल्यै सम्बोधन गरिएको सबैभन्दा भयावह चेतावनी तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा समाविष्ट छ। त्यो निश्चय नै यस्तो भयानक पाप हुनुपर्छ जसले कृपाविहीन परमेश्वरको क्रोधलाई आह्वान गर्छ। तर यस महत्त्वपूर्ण विषयको सम्बन्धमा मानिसहरूलाई अन्धकारमा छोडिएको छैन; पशु र त्यसको प्रतिमाको आराधनाविरुद्धको चेतावनी परमेश्वरका न्यायहरू आउने अघि संसारलाई दिइनुपर्छ, ताकि सबैले किन ती न्यायहरू ल्याइएका हुन् भनी जानून्, र तिनबाट उम्कने अवसर पाउन सकून्।” Signs of the Times, January 25, 1910.

हबकूक अध्याय दुईको पूर्तिमा ती दुई तालिकाहरूको निर्माण धेरै भविष्यवाणीहरूको पूर्ति थियो।

म मेरो पहरामा उभिनेछु, र बुर्जमाथि आफूलाई स्थिर राख्नेछु, अनि उहाँले मसँग के भन्नुहुनेछ, र म खण्डित हुँदा के उत्तर दिनेछु, त्यो हेर्नलाई तत्पर रहनेछु। अनि परमप्रभुले मलाई उत्तर दिनुभयो, र भन्नुभयो, दर्शन लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा स्पष्टसँग लेख, ताकि जसले त्यसलाई पढ्छ, त्यो दौडिन सकोस्। किनकि यो दर्शन अझै नियुक्त समयको निम्ति हो, तर अन्तमा यसले बोल्नेछ, र झूट बोल्नेछैन; यदि यो ढिलो भए पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि यो निश्चय नै आउनेछ, यो ढिलो हुने छैन।

हेर, जो घमण्डले फुलेको छ, त्यसको प्राण उसमा सोझो छैन; तर धर्मोचाहिँ आफ्नो विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ। हबकूक 2:1-4।

१८४३ को अगुवा चार्ट र १८५० को अगुवा चार्ट—दुवैको निर्माण भविष्यवाणीको परिपूर्ति थियो। हबकूकका तालिकाहरूको अध्ययनले यसको पर्याप्त प्रमाण प्रदान गर्दछ। तर हबकूकको उक्त खण्डले हाम्रो यस छलफलको यस बुँदामा एक महत्त्वपूर्ण योगदान पुऱ्याउँछ।

“मैले देखें कि 1843 को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित थियो, र यसलाई परिवर्तन गरिनु हुँदैन; ती संख्याहरू उहाँले चाहनुभएअनुसारकै थिए; उहाँको हात त्यस माथि थियो र केही संख्याहरूमा रहेको एउटा भूललाई लुकाइरहेको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएपछि मात्र कसैले त्यसलाई देख्न सकोस्।” Early Writings, 74, 75.

१८४३ पछि प्रभुले अर्को चार्ट बनाउन निर्देशन दिनुभयो, तर पहिलो (१८४३) चार्टलाई प्रेरणाद्वारा बाहेक परिवर्तन गर्नु हुँदैन थियो।

“मैले देखें कि सत्यलाई तालिकाहरूमा स्पष्ट पारिनु पर्दछ, कि पृथ्वी र त्यसको परिपूर्णता परमप्रभुको हो, र यसलाई स्पष्ट पार्न आवश्यक साधनहरू जोगाइने हुँदैन। मैले देखें कि पुरानो तालिका परमप्रभुद्वारा निर्देशित थियो, र प्रेरणाद्वारा बाहेक त्यसको एउटा पनि आकृति परिवर्तन गरिनु हुँदैन। मैले देखें कि तालिकाका आकृतिहरू परमेश्वरले जस्ता चाहनुभएको थियो उस्तै थिए, र उहाँको हात त्यस माथि थियो र केही आकृतिहरूमा भएको एउटा त्रुटिलाई लुकाइराखेको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएनजबसम्म कसैले पनि त्यसलाई नदेखोस्।” Spalding and Magan, 2.

भाइ निकोल्स (जसले 1850 को चार्ट तयार गरेका थिए) सँग बसिरहेकी बेला, उनले चार्ट बनाइरहेका समयमा, सिस्टर ह्याइटले आफूले 1850 को चार्ट बाइबलमा देखेको बताइन्।

“मैले देखें कि भाइ निकोल्सद्वारा चार्टको प्रकाशनमा परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। मैले देखें कि यस चार्टको भविष्यवाणी बाइबलमा थियो, र यदि यो चार्ट परमेश्वरका जनहरूका लागि नियोजित गरिएको हो भने, यदि यो एकजनाका लागि पर्याप्त छ भने अर्कोका लागि पनि त्यत्तिकै पर्याप्त छ, र यदि कसैलाई अझ ठूलो परिमाणमा नयाँ चार्ट बनाइएको आवश्यक थियो भने, सबैलाई त्यत्तिकै आवश्यक छ।” Manuscript Releases, volume 13, 359.

हबक्कूकलाई यस्तो आज्ञा दिइएको थियो: “दर्शन लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा स्पष्ट गर।” हबक्कूकका ती दुई पट्टिकाहरू त्यस करारको प्रतीक थिए, जुन परमेश्वरले एडभेन्टवादसँग गर्नुभयो, जब उहाँले तिनीहरूलाई आफ्ना अगमवाणीहरूको भण्डार-रक्षक बनाउनुभयो; ठीक त्यसरी नै, जसरी उहाँले प्राचीन इस्राएलसँग करारमा प्रवेश गर्दा व्यवस्थाका दुई पट्टिकाहरू दिनुभयो र व्यवस्थाको भण्डार-रक्षक हुने जिम्मेवारी पनि दिनुभयो। तर हबक्कूकले ती पट्टिकाहरूको सम्बन्धमा, जसले दर्शनलाई स्पष्ट पार्नुपर्ने थियो, उपासकहरूको दुई वर्ग पहिचान गर्छन्। एक वर्ग, जसको “आत्मा घमण्डले उचालिएको छ” र जो “सिधा छैन”; र अर्को वर्ग, जसलाई “धर्मी” भनेर चिनाइएको छ, जो “आफ्नो विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ।”

हबक्कूकको प्रसङ्गले यो स्पष्ट पार्दछ कि धर्मी ठहराइएका मानिसहरू दुई पाटीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको भविष्यवाणीमूलक वचनमा आधारित विश्वासद्वारा जीवित रहन्छन्, र त्यसकारण जो धर्मी ठहराइएका छैनन्, उनीहरूले एडभेन्टवादको प्रारम्भिक पक्षलाई अस्वीकार गरेका छन्। मैले प्रस्तुत गर्न चाहेको मुख्य बुँदा केही समयअघि हामीले विचार गरेको एक खण्डमा आधारित छ। त्यो यसरी लेखिएको छ:

“तर पवित्रस्थान, 2300 दिनहरूसँग सम्बन्धित विषयहरू, परमेश्वरका आज्ञाहरू, र येशूको विश्वासजस्ता विषयहरू विगतको आगमन-आन्दोलनको व्याख्या गर्न, हाम्रो वर्तमान स्थिति के हो भन्ने देखाउन, शंका गर्नेहरूको विश्वासलाई दृढ स्थापित गर्न, र महिमामय भविष्यलाई निश्चितता दिन पूर्ण रूपमा उपयुक्त छन्। मैले बारम्बार देखेकी छु कि यी नै ती मुख्य विषयहरू हुन् जसमा सन्देशवाहकहरूले विशेष रूपमा ध्यान दिनुपर्छ।” Early Writings, 63.

हामीले भर्खरै यी चारवटै सत्यहरूको समीक्षा गर्यौं; पवित्रस्थान, 2300 दिन, परमेश्वरका आज्ञाहरू, र येशूको विश्वास। हामीले यी चारवटै सत्यहरूलाई त्यस सत्यको ढाँचाभित्र राख्यौं, जुन “विगतको एडभेन्ट आन्दोलनलाई व्याख्या गर्न र हाम्रो वर्तमान स्थिति के हो भन्ने देखाउन सिद्धरूपमा गणना गरिएको” थियो। त्यो ढाँचा “पहिलो उल्लेखको नियम” हो, यो अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर हो, र यही सत्यको ढाँचा हो, किनकि “सत्य” भन्ने शब्दभित्र पनि ठीक त्यही हस्ताक्षर समावेश छ, जुन “वर्तमान सत्य” भनेर चिनाइएका ती चारवटै सत्यहरूमा पाइन्छ, र जुन एडभेन्टवादको आरम्भलाई व्याख्या गर्न अभिकल्पित गरिएको थियो।

यदि अरू केही होइन भने पनि, यसको अर्थ यो हो कि हामीले विचार गरिरहेको “सत्य” भनी अनुवाद गरिएको शब्द अनन्त सुसमाचारको रूपरेखा हो, र यो अन्तिम चेतावनी सन्देशको रूपरेखा हो, र यो तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको रूपरेखा हो, र यो येशू ख्रीष्टको प्रकाशको एक ठूलो अंश हो।

प्रकाशको पुस्तक अध्याय एकका पहिलो तीन पदहरूमा येशू ख्रीष्टको प्रकाशको रूपमा प्रस्तुत गरिएको अन्तिम चेतावनीको सन्देश प्रकाशको पुस्तकको अन्त्यमा दोस्रो पटक साक्षी दिइन्छ। प्रकाशको पुस्तकको अन्त्यले पुरानो करारका पहिलो पदहरूको पनि साक्षी दिन्छ, साथै पुरानो करारका अन्तिम पदहरूको पनि। ती चार सन्दर्भहरूको आधारमा, भविष्यवाणीको रेखामाथि भविष्यवाणीको रेखा राख्ने दैवी नियम प्रयोग गर्दा, अन्तिम चेतावनीको सन्देश सृष्टिकर्ता र उहाँद्वारा सृष्ट गरिएका प्राणीहरूबीचको सम्बन्धसँग सम्बन्धित छ भन्ने निष्कर्ष निकाल्न सकिन्छ। यो उहाँको सृजनात्मक शक्तिसँग सम्बन्धित छ। यो उहाँको सृजनात्मक शक्ति कसरी उहाँको मण्डलीमा संप्रेषित हुन्छ भन्ने विषयसँग सम्बन्धित छ। यो दिव्यताको त्यस गुणसँग सम्बन्धित छ जसले अन्त्यलाई आरम्भसँग पहिचान गराउँछ। यो यस्तो सन्देश हो जो अनुग्रह-अवधिको समाप्तिभन्दा ठीक अघि आइपुग्छ, र अझ बढी पनि। यी सबैलाई सँगै विचार गर्दा, यो परमेश्वरको सृजनात्मक शक्तिको विषय हो! अनि उहाँको सृजनात्मक शक्तिको पहिलो उल्लेख

उत्पत्तिको पुस्तक अध्याय एकको आरम्भमा, पहिलो पददेखि लिएर दोस्रो अध्यायको तेस्रो पदसम्म पाइन्छ।

आदिमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। अनि पृथ्वी आकारहीन र रिक्तो थियो; र गहिराइको सतहमाथि अन्धकार थियो। अनि परमेश्वरको आत्मा जलहरूको सतहमाथि विचरण गरिरहनुभएको थियो।

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “ज्योति होस्”; र ज्योति भयो। अनि परमेश्वरले ज्योति असल थियो भनी देख्नुभयो; र परमेश्वरले ज्योतिलाई अन्धकारबाट अलग गर्नुभयो। अनि परमेश्वरले ज्योतिलाई दिन, र अन्धकारलाई रात भन्नुभयो। अनि साँझ र बिहान पहिलो दिन भए।

र परमेश्वरले भन्नुभयो, “पानीहरूको बीचमा एक विस्तार होस्, र त्यसले पानीहरूलाई पानीहरूबाट अलग गरोस्।” अनि परमेश्वरले त्यो विस्तार बनाउनुभयो, र विस्तारमुनि भएका पानीहरूलाई विस्तारमाथि भएका पानीहरूबाट अलग गर्नुभयो; र त्यस्तै भयो। अनि परमेश्वरले त्यस विस्तारलाई आकाश भन्नुभयो। अनि साँझ भयो र बिहान भयो—दोस्रो दिन।

र परमेश्वरले भन्नुभयो, “आकाशमुनिका जलहरू एकै ठाउँमा जम्मा होऊन्, र सुख्खा भूमि देखा परोस्”; अनि त्यस्तै भयो। परमेश्वरले त्यस सुख्खा भूमिलाई पृथ्वी भन्नुभयो; र जलहरूको जमघटलाई उहाँले समुद्रहरू भन्नुभयो; अनि परमेश्वरले त्यो असल थियो भनी देख्नुभयो। अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “पृथ्वीले घाँस, बीउ फलाउने वनस्पति, र आफ्नो-आफ्नो जातअनुसार फल फलाउने फलदार वृक्ष उत्पन्न गरोस्, जसको बीउ त्यसैभित्र रहन्छ, पृथ्वीमाथि”; अनि त्यस्तै भयो। अनि पृथ्वीले घाँस, आफ्नो-आफ्नो जातअनुसार बीउ फलाउने वनस्पति, र आफ्नो-आफ्नो जातअनुसार फल फलाउने वृक्ष उत्पन्न गर्‍यो, जसको बीउ त्यसैभित्र थियो; अनि परमेश्वरले त्यो असल थियो भनी देख्नुभयो। अनि साँझ भयो, र बिहान भयो—तेस्रो दिन।

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “दिनलाई रातबाट छुट्याउन आकाशको विस्तारमा ज्योतिहरू होऊन्; र तिनीहरू चिन्हहरूका लागि, ऋतुहरूका लागि, दिनहरूका लागि, र वर्षहरूका लागि होऊन्; अनि पृथ्वीमाथि प्रकाश दिन आकाशको विस्तारमा तिनीहरू ज्योतिहरू होऊन्।” अनि त्यस्तै भयो। अनि परमेश्वरले दुई ठूला ज्योतिहरू बनाउनुभयो; दिनमाथि शासन गर्नका लागि ठूलो ज्योति, र रातमाथि शासन गर्नका लागि सानो ज्योति; उहाँले ताराहरू पनि बनाउनुभयो। अनि पृथ्वीमाथि प्रकाश दिन, अनि दिनमाथि र रातमाथि शासन गर्न, र उज्यालोलाई अन्धकारबाट छुट्याउन परमेश्वरले तिनीहरूलाई आकाशको विस्तारमा राख्नुभयो; अनि परमेश्वरले त्यो असल थियो भनी देख्नुभयो। अनि साँझ भयो र बिहान भयो—चौथो दिन।

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “जलहरूले जीवन भएको चलायमान प्राणीहरूलाई प्रशस्त रूपमा उत्पन्न गरून्, र आकाशको खुला विस्तारमा पृथ्वीमाथि उड्ने पक्षीहरू होऊन्।” अनि परमेश्वरले ठूला जलचरहरू, र जलहरूले तिनी-तिनी जातिअनुसार प्रशस्त रूपमा उत्पन्न गरेका हरेक चलायमान जीवित प्राणी, तथा तिनी-तिनी जातिअनुसारका हरेक पखेटावाला पक्षी सृष्टि गर्नुभयो; अनि परमेश्वरले त्यो असल थियो भनी देख्नुभयो। अनि परमेश्वरले तिनीहरूलाई आशिष् दिनुभयो, यसो भन्दै, “फल्दै-फुल्दै जाओ, बढ्दै जाओ, र समुद्रहरूका जललाई भरिदेओ; अनि पृथ्वीमा पक्षीहरू बढ्नु।” अनि साँझ भयो, र बिहान भयो—पाँचौँ दिन।

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “पृथ्वीले आफ्ना-आफ्ना जातिअनुसार जीवित प्राणीहरू उत्पन्न गरोस्—घरपालुवा जनावरहरू, घसने प्राणीहरू, र पृथ्वीका वन्यजन्तुहरू, तिनीहरूका-तिनीहरूका जातिअनुसार।” अनि त्यस्तै भयो। परमेश्वरले पृथ्वीका वन्यजन्तुहरू तिनीहरूका-तिनीहरूका जातिअनुसार, घरपालुवा जनावरहरू तिनीहरूका-तिनीहरूका जातिअनुसार, र पृथ्वीमा घसने हरेक प्राणीलाई त्यसकै जातिअनुसार बनाउनुभयो। अनि परमेश्वरले देख्नुभयो कि त्यो असल थियो। अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “हामी मानिसलाई आफ्नै प्रतिरूपमा, आफ्नै समानतामा बनाऔँ; र तिनीहरूले समुद्रका माछामाथि, आकाशका चराहरूमाथि, घरपालुवा जनावरहरूमाथि, सारा पृथ्वीमाथि, र पृथ्वीमा घसने हरेक घसने प्राणीमाथि प्रभुत्व गरून्।” यसरी परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नै प्रतिरूपमा सृष्टि गर्नुभयो; परमेश्वरकै प्रतिरूपमा उहाँले त्यसलाई सृष्टि गर्नुभयो; नर र नारी उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो। अनि परमेश्वरले तिनीहरूलाई आशिष् दिनुभयो, र परमेश्वरले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “फल्दै-फुल्दै जाओ, वृद्धि हुँदै जाओ, पृथ्वीलाई भर, र त्यसलाई आफ्नो वशमा पार; अनि समुद्रका

माछामाथि, आकाशका चराहरूमाथि, र पृथ्वीमा चलायमान हरेक जीवित प्राणीमाथि प्रभुत्व गर।” अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “हेर, मैले तिमीहरूलाई सारा पृथ्वीको सतहमाथि हुने बीउ फलाउने हरेक वनस्पति, र फलभिन्न बीउ हुने हरेक रूख दिएको छु; त्यो तिमीहरूका निम्ति भोजन हुनेछ। अनि पृथ्वीका हरेक पशुका निम्ति, आकाशका हरेक चराका निम्ति, र पृथ्वीमा घसने हरेक जीवित प्राणीका निम्ति, जसमा जीवन छ, मैले हरेक हरियो वनस्पति भोजनको निम्ति दिएको छु।” अनि त्यस्तै भयो। अनि परमेश्वरले आफूले बनाउनुभएका सबै कुरा देख्नुभयो, र हेर, ती अति असल थिए। अनि साँझ भयो र बिहान भयो—छैटौँ दिन। यसरी आकाश र पृथ्वी, र तिनका सबै गण, समाप्त भए। अनि सातौँ दिनमा परमेश्वरले आफूले गर्नुभएको आफ्नो काम समाप्त गर्नुभयो; र आफूले गर्नुभएको आफ्नो सबै कामबाट उहाँ सातौँ दिनमा विश्राम गर्नुभयो। अनि परमेश्वरले सातौँ दिनलाई आशिष् दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र ठहराउनुभयो; किनकि त्यसैमा परमेश्वरले सृष्टि गरी बनाउनुभएको आफ्नो सबै कामबाट विश्राम गर्नुभएको थियो। उत्पत्ति 1:1–2:3।

अघिल्ला पदहरूले सृष्टिको सम्पूर्ण साक्षीलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, यस कुरामा जोड दिँदै कि परमेश्वरको वचनमा सृजनात्मक शक्ति निहित छ।

सम्पूर्ण पृथ्वीले परमप्रभुको भय मानोस्; संसारका सबै बासिन्दाहरू उहाँको सामु भयभक्तिमा उभिऊन्। किनकि उहाँले बोल्नुभयो, र त्यो भयो; उहाँले आज्ञा दिनुभयो, र त्यो दृढ भएर रहिरह्यो। भजनसंग्रह 33:8, 9.

जगत्लाई सृष्टि गर्ने त्यही सृजनात्मक शक्तिलाई नै ख्रीष्टले मानिसहरूलाई रूपान्तरित गर्न प्रयोग गर्नुहुन्छ।

संसारहरूलाई अस्तित्वमा बोलाएर ल्याउने सृजनात्मक शक्ति परमेश्वरको वचनमा निहित छ। यस वचनले सामर्थ्य प्रदान गर्छ; यसले जीवन उत्पन्न गर्छ। प्रत्येक आज्ञा एउटा प्रतिज्ञा हो; इच्छाद्वारा स्वीकार गरिई, आत्मामा ग्रहण गरिँदा, यसले आफ्नै साथमा अनन्त परमेश्वरको जीवन ल्याउँछ। यसले स्वभावलाई रूपान्तरित गर्छ र आत्मालाई परमेश्वरको प्रतिमामा पुनः-सृजना गर्छ।

यसरी प्रदान गरिएको जीवन त्यस्तै प्रकारले धारण पनि गरिन्छ। “‘परमेश्वरको मुखबाट निस्कने हरेक वचनद्वारा’ (मत्ती 4:4) मानिस जीवित रहनेछ।” Education, 126.

येशू ख्रीष्टको प्रकाशले परमेश्वरको वचन मानिसहरूकहाँ कसरी पुर्‍याइन्छ भन्ने कुरामा जोड दिन्छ। यो पिताबाट पुत्रकहाँ, पुत्रबाट एक स्वर्गदूतकहाँ, र स्वर्गदूतबाट एक अगमवक्ताकहाँ आउँछ, जसले यसलाई लेखेर मण्डलीहरूकहाँ पठाउँछ। प्रकाशको पुस्तकको आरम्भ र अन्त्यमा प्रस्तुत गरिएको सञ्चारको यो प्रक्रिया याकूबको भन्याडद्वारा पनि चित्रित गरिएको छ, जहाँ स्वर्गदूतहरू त्यस भन्याडमा उक्लँदै र ओर्लँदै गर्छन्। यो जकरियाका दुई सुनौलो नलीहरूद्वारा पनि चित्रित गरिएको छ, जसले तेललाई पवित्रस्थानभित्र ल्याउँछन्। परमेश्वर र मानिसबीचको सञ्चार प्रक्रिया बाइबलीय अगमवाणीको एक विषय हो, र पठाइने सन्देशभित्र त्यही सृष्टिशक्ति निहित छ जसले ब्रह्माण्डको निर्माण गर्‍यो। प्रकाशको पहिलो अध्यायमा रहेको सञ्चार प्रक्रियामा यो बुझ्नुपर्छ कि मण्डलीहरूकहाँ हस्तान्तरित गरिएको सन्देशभित्र एक लाओडिसियालीलाई फिलाडेल्फियालीमा रूपान्तरित गर्ने शक्ति निहित छ।

हामीले पुरानो वा नयाँ करारको आरम्भ वा अन्त्य जुनसुकै विचार गरे पनि, सन्देश उही नै हो। परमेश्वरले अन्तिम चेतावनीको सन्देश प्रदान गर्दै हुनुहुन्छ, र यदि यसलाई सुन्नेहरूले सुनेर पालन गर्छन् भने, यसमा परमेश्वरको सृष्टिकारक शक्ति निहित छ। यो कार्य सम्पन्न गर्ने सन्देश अल्फा र ओमेगाको दैवी संरचनाभित्र स्थापित गरिएको छ—आरम्भ, मध्य र अन्त्य। “सत्य” भन्ने शब्द निर्माण गर्न एकसाथ आउने तीन हिब्रू अक्षरहरू नै अनन्त सुसमाचार हुन्, र ती अक्षरहरू, तिनका अर्थहरू, तथा एकअर्कासँग संयुक्त हुँदा तिनले उत्पन्न गर्ने शब्दले सिद्धान्तलाई पनि, अनि अल्फा र ओमेगा हुनुहुने उहाँलाई पनि प्रतीकित गर्छन्। यसले उहाँको सृष्टिकारक शक्तिलाई विशेष रूपमा जोड दिन्छ। सृष्टिको कथाका अन्तिम तीन शब्दहरू प्रत्येक “सत्य” भन्ने शब्द बनाउने अक्षरहरूकै क्रमअनुसार ती तीन अक्षरबाट सुरु हुन्छन्।

सृष्टिको कथाको अन्त्यमा आउने तीन शब्दहरू त्यही तीन अक्षरहरूबाट सुरु हुन्छन्, जुन एकसाथ मिलेर “सत्य” भन्ने शब्द बनाउँछन्। पद्यांशका अन्तिम तीन शब्दहरू क्रमशः א (Aleph), מ (Mem), र ט (Tav) अक्षरहरूबाट सुरु हुन्छन्। ती तीन शब्दहरूको अनुवाद “परमेश्वर,” “सिर्जना गर्नुभयो,” र “बनाउनुभयो” भन्ने हुन्छ। यी तीन शब्दहरू पनि त्यही क्रमअनुसार א (Aleph), מ (Mem), र ט (Tav) अक्षरहरूबाट सुरु हुने भएकाले, सृष्टिको वर्णनको पूर्णता र सुव्यवस्थिततालाई अझ बढी जोड दिन्छन्। यस ढाँचालाई यहूदी व्याख्याकर्ताहरूले हिब्रू पाठको एउटा रोचक भाषिक विशेषताका रूपमा उल्लेख गरेका छन्।

सृष्टिको कथा “आदि मा” भन्ने शब्दहरूबाट आरम्भ हुन्छ, र यो अल्फा र ओमेगा, आदि र अन्त, प्रथम र अन्तिमलाई प्रतिनिधित्व गर्ने तीन शब्दहरूमा समाप्त हुन्छ। उत्पत्तिको साक्ष्यमा चित्रित सृजनात्मक शक्ति अद्भुत भाषाविद्को हस्ताक्षरसहित आरम्भ हुन्छ र समाप्त हुन्छ।

कुनै वस्तुको अन्तिम अवस्थालाई दृष्टान्त दिने त्यसै वस्तुको पहिलो अवस्थाबारे नै अगमवक्ता यूहन्नाले जोड दिएका थिए, जब उनले त्यस बेला जे थियो त्यसलाई लेखिरहेका थिए, तब उनी एकैसाथ जे हुनेथियो त्यही पनि लेखिरहेका थिए।

पुरानो करारको अन्त्यमा प्रस्तुत एलियाको अन्तिम चेतावनीको सन्देशले आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कट र निकट आइरहेका अन्तिम सात विपत्तिहरूको सन्दर्भभित्र उही भविष्यसूचक सिद्धान्तलाई पहिचान गराउँछ।

“पहिलो उल्लेखको नियम” र यसले प्रतिनिधित्व गर्ने सम्पूर्ण कुरा नै त्यो “ढाँचा” हो, जसको भित्र “वर्तमान सत्य” राखिनुपर्छ। त्यो ढाँचा “पहिलो उल्लेखको नियम” हो, जो परमेश्वरका गुणहरूमध्ये एक पनि हो।

दानिएलको पुस्तकले एड्भेन्टादको आरम्भलाई र प्रकाशको पुस्तकले एड्भेन्टादको अन्त्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दा, “पहिलोले अन्तिमलाई दृष्टान्त दिन्छ” भन्ने सिद्धान्तद्वारा यसलाई हेर्दा हामी अद्भुत समानताहरू पाउँछौं। दानिएलको पुस्तकले येशूको एक विशेषता प्रस्तुत गर्दछ, जब त्यसले Palmoni भन्ने नाम प्रयोग गर्छ, जसको अर्थ रहस्यहरूको अद्भुत गणनाकर्ता हो। दानिएलले येशूलाई प्रधानदूत माइकलको रूपमा पनि परिचित गराउँछ। यूहन्ना पनि दानिएलले जस्तै यही कार्य गर्न प्रयोग गरिएको छ, तर उसले गणितका स्वामीलाई, वा स्वर्गदूतहरूका अगुवालाई होइन, भाषाका स्वामीलाई परिचित गराउँछ। जब हामी येशूलाई वर्णमालाका स्वामीको रूपमा विचार गर्छौं, तब हामीले बाइबलको सबैभन्दा लामो अध्याय, भजनसंग्रह 119 लाई विचार गर्नुपर्छ।

भजनसंग्रह 119 एउटा वर्णानुक्रमिक अक्रोस्टिक हो, अर्थात् प्रत्येक आठ पदहरूको समूहका पहिलो अक्षर एउटै अक्षरबाट सुरु हुन्छन्। हिब्रू वर्णमालामा बाइसवटा अक्षरहरू छन्, त्यसैले त्यहाँ आठ-आठ पदका बाइसवटा खण्डहरू छन्। प्रत्येक खण्ड वर्णमालाको क्रमअनुसार त्यसै अक्षरबाट सुरु हुन्छ, र त्यसपछि त्यस अक्षरलाई तोकिएका आठवटै पदहरू पनि त्यही अक्षरबाट सुरु हुन्छन्। प्रत्येक अक्षरका लागि आठ पदहरू छन्; यसरी, आठ पद गुणा हिब्रू वर्णमालाका बाइस अक्षर बराबर एक सय छयहत्तर पङ्क्तिहरू हुन्छन्। यस भजनले व्यवस्था, अराजकता होइन, भएका परमेश्वरप्रतिको आज्ञापालनलाई विशेष जोड दिन्छ (यसैले यसको अक्रोस्टिक संरचना)।

भजनसंग्रह ११९ मा रहेको अर्को प्रमुख विषय भनेको परमेश्वरको वचन पूर्णतः पर्याप्त छ भन्ने गहन सत्य हो। यस भजनभरि परमेश्वरको वचनलाई जनाउने आठवटा फरक शब्दहरू प्रयोग गरिएका छन्: व्यवस्था, साक्ष्यहरू, उपदेशहरू, विधिहरू, आज्ञाहरू, न्यायहरू, वचन, र नियमहरू। प्रायः प्रत्येक पदमा परमेश्वरको वचनको उल्लेख गरिएको छ। भजनसंग्रह ११९ ले केवल धर्मशास्त्रहरूको स्वरूपलाई मात्र पुष्टि गर्दैन, तर यसले परमेश्वरको वचनले स्वयं परमेश्वरकै चरित्रलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ भन्ने कुरालाई पनि पुष्टि गर्दछ। भजनसंग्रह ११९ मा प्रस्तुत गरिएका परमेश्वरका यी गुणहरूलाई ध्यान दिनुहोस्:

1. धार्मिकता (पद 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. विश्वासयोग्यता (पद ४२)

3. सत्यता (पदहरू ४३, १४२, १५१, १६०)
4. विश्वासयोग्यता (पद ८६)
5. अपरिवर्तनीयता (पद ८९)
6. अनन्तता (पद ९०, १५२)
7. प्रकाश (पद १०५)
8. शुद्धता (पद १४०)

यो भजन दुईवटा धन्यवचनबाट आरम्भ हुन्छ। “धन्य” तिनीहरू हुन्, जसका चालचलन निष्कलंक छन्, जो परमेश्वरको व्यवस्थाअनुसार जीवनयापन गर्छन्, जसले उहाँका विधिहरू पालन गर्छन् र आफ्नो सारा हृदयले उहाँलाई खोज्छन्। यही महान् भजनमा हाम्रो लागि यी शिक्षाहरू छन्। परमेश्वरको वचनले हामीलाई ज्ञानवान् बनाउन, धार्मिकतामा तालिम दिन, र प्रत्येक असल कामका लागि पूर्ण रूपमा सुसज्जित पार्न पर्याप्त छ (2 Timothy 3:15-17)।

निश्चय नै, भजनसंग्रह 119 एउटा यस्तो विषयसँग सम्बन्धित छ जुन धार्मिक संसारमा प्रायः अझै समाधान भएको छैन। यो यस कुरासँग सम्बन्धित छ कि बाइबलको बीचको पद कुन हो र बाइबलको बीचको अध्याय कुन हो। यदि तपाईंले इन्टरनेटमा खोज्नुभयो भने, तपाईंले कुन बाइबल प्रयोग गरिन्छ आदि इत्यादि कुरामा केन्द्रित विभिन्न तर्कहरू पाउनुहुनेछ। यस विवादमा रहेको प्रत्येक धारणा सम्बन्धी समस्या यो हो कि बाइबलको बीचको परिभाषा—चाहे त्यो पद होस् वा अध्याय—बाइबलका लेखकले निर्धारण गर्नुपर्ने हो, बाइबलका मानव विद्यार्थी वा आलोचकले होइन।

बाइबलले सिकाउँछ कि प्रत्येक कुराको आरम्भ र अन्त्य हुन्छ। हरेक कुराको निम्ति एक समय तोकिएको छ।

हरेक कुराको निम्ति एक ऋतु छ, र आकाशमुनिको हरेक उद्देश्यको निम्ति एक समय छ: जन्मने एक समय, र मर्ने एक समय; रोप्ने एक समय, र रोपिएको कुरा उखेल्ने एक समय। उपदेशक ३:१, २।

जन्मने एउटा समय छ र मर्नेको पनि एउटा समय छ, तैपनि हाम्रो जीवनको आरम्भ र अन्त्यको बीचमा घट्ने जीवन पनि छ। जन्म समयको एक छोटो क्षण हो, र मृत्यु पनि त्यस्तै हो। जीवन त्यो बीचको अवस्था हो, र सामान्यतया त्यससँग हामी जन्मने समय र मर्ने समयको भन्दा धेरै बढी इतिहास जोडिएको हुन्छ।

“पहिलो उल्लेखको नियम” मा मध्य भागमा सामान्यतया पहिलो र अन्तिमभन्दा धेरै बढी साक्ष्य हुन्छ। बाइबलको कुनै एउटै पद वा अध्याय खोजेर त्यसलाई मध्य भनेर परिभाषित गर्नु भनेको बाइबलीय प्रमाणलाई बेवास्ता गर्नु हो, यद्यपि आरम्भ र अन्त्य मूलतः समयका बिन्दुहरू हुन्; मध्य भने सामान्यतया एक समयावधि हो। निस्सन्देह, आरम्भ, अन्त्य र मध्य एक-अर्कासँग मेल खानेछन्, यद्यपि प्रायः अन्त्यमा रहेको उही समान मार्गचिन्ह आरम्भको विपरीत हुन्छ।

येशूले यूहन्ना बप्टिस्मा दिनेवालालाई एलियाह भनेर चिनाउनुभयो, र ती दुवैले घटनाहरूको एउटै भविष्यसूचक क्रमलाई चित्रण गर्छन्; तर एलियाहलाई एक दुष्टा स्त्री (येजेबेल) द्वारा सताइयो, जसले एलियाहलाई कैद गर्न र मार्न खोजी, तर त्यसो कहिल्यै गरिन। एलियाहको प्रतीक भएका यूहन्नालाई पनि एक दुष्ट स्त्री (हेरोदियास) ले कैद गर्न र मार्न खोजी, र त्यसले त्यही गरिन। एलियाह र यूहन्ना परस्पर विनिमेय प्रतीकहरू हुन्, तर तिनीहरूमा केही भविष्यसूचक विशेषताहरू यस्ता छन् जो परस्पर विपरीत छन्, तैपनि तिनीहरू एक-अर्कासँग समानान्तर छन्। एलियाह कहिल्यै मरेनन्, यूहन्ना मरे। एक-अर्कासँग मेल खाने भविष्यसूचक चिन्हहरू प्रायः विपरीत हुन्छन् भन्ने कुरा बुझ्दा, हेर्न इच्छा गर्नेहरूलाई बाइबलको मध्यभाग भजनसंग्रह 118 हो भन्ने कुरा देख्न अनुमति मिल्छ।

जब हामी “पहिलो उल्लेखको नियम” भन्ने सिद्धान्तलाई हामीले परिभाषित गरिरहेझैं प्रयोग गर्छौं, तब हामी पाउँछौं कि बाइबलको मध्यभागको आरम्भ भजनसंग्रह 117 हो, जो बाइबलकै सबैभन्दा छोटो अध्याय हो र दुई पदहरू मिलेर बनेको छ। त्यसपछि अध्याय 118 आउँछ, जुन बाइबलको मध्यभाग हो, र अध्याय 118 पछि 119 आउँछ, जो बाइबलकै सबैभन्दा लामो अध्याय हो र बाइबलको मध्यभागको अन्त्य हो। अब्दुत भाषाविदले आरम्भलाई सबैभन्दा

छोटो अध्यायद्वारा चिह्नित गर्नुहुन्छ, अनि अन्त्यलाई सबैभन्दा लामो अध्यायद्वारा चिह्नित गर्नुहुन्छ। ती दुई परस्पर विपरीत अध्यायहरू हुन्। आरम्भ बीउ हो, र अन्त्य त्यो स्थान हो जहाँ पूर्ण परिपक्व बिरुवा विकसित हुन्छ, जहाँ मध्यभागभित्र अवस्थित सबै साक्ष्यहरू एकसाथ बाँधिन्छन्। भजनसंग्रह 117 लाई ध्यान दिनुहोस्।

हे सबै जातिहरू हो, परमप्रभुको प्रशंसा गर; हे सबै मानिसहरू हो, उहाँको स्तुति गर। किनकि उहाँको कृपालु दया हामीमाथि महान् छ; र परमप्रभुको सत्यता सदासर्वदा रहिरहन्छ। परमप्रभुको प्रशंसा गर। भजनसंग्रह 117:1, 2.

हामीले विचार गरिरहेको तीन अक्षरबाट बनेको शब्दलाई पद दुईमा “सत्य” भनी अनुवाद गरिएको छ, र यसले बाइबलको मध्यभागको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ (बाइबलको मध्यभाग भनेको भजनसंग्रह 117-119 हो)। त्यस मध्यभागको अन्त्य भजनसंग्रह 119 हो। भजनसंग्रह 118 मध्यभागको मध्य हो। भजनसंग्रह 118 बाइबलका सबैभन्दा छोटो र सबैभन्दा लामो अध्यायहरूको बीचमा अवस्थित छ, र सबैभन्दा छोटो अध्याय, जो आरम्भ पनि हो, त्यसले “सत्य” भन्ने शब्दलाई प्रस्तुत गर्दछ, जुन तीन अक्षरद्वारा निर्मित छ; ती अक्षरहरूले अनन्त सुसमाचारका तीन चरणहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र सत्यलाई बुझ्ने रूपरेखा हुन्। त्यो रूपरेखा त्यही सिद्धान्त हो, जसले ख्रीष्टको चरित्रलाई अल्फा र ओमेगाको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ।

बीचको अन्त्य, अर्थात् भजनसंग्रहको अध्याय ११९, बाइबलको बीचमा राखिएको एक वर्णानुक्रमिक अक्रोस्टिक हो, जसले अद्भुत भाषाविद्लाई जोड दिएर देखाउँछ। अध्याय ११९ मा एउटै शब्द चार पटक “सत्य” भनी अनुवाद गरिएको छ।

र सत्यको वचन मेरो मुखबाट कदापि पूर्ण रूपमा नहटाऊ; किनकि मैले तिम्रा न्यायहरूमा आशा राखेको छु। पद ४३।

तेरो धार्मिकता अनन्तकालको धार्मिकता हो, र तेरो व्यवस्था सत्य हो। पद १४२।

हे परमप्रभु, तपाईं निकट हुनुहुन्छ; र तपाईंका सबै आज्ञाहरू सत्य हुन्। पद १५१।

तपाईंको वचन आदिदेखि नै सत्य छ; र तपाईंका प्रत्येक धार्मिक न्याय सदा सर्वदा स्थिर रहन्छन्। पद 160।

यी पदहरूभित्रको सत्य बाइबलको भविष्यवाणीको एउटा नियम हो, जसले आदि देखि अन्त्यसम्मको पहिचान गर्दछ; र ती पदहरूभित्रको सत्य यो हो कि अल्फा र ओमेगाले, जसरी उहाँले आदि र अन्त्यमा गर्नुभएको छ, त्यसरी नै बाइबलको मध्यभागमा पनि आफ्नो हस्ताक्षर राख्नुभएको छ। प्रथम र अन्तिमको हस्ताक्षर तेस्रो स्वर्गदूतको अन्तिम चेतावनी-सन्देश प्रस्तुत गर्ने “रूपरेखा” हो। मध्यभागको अन्तिम खण्डमा चार पदहरू समावेश छन्, जहाँ “सत्य” भनी अनुवाद गरिएको शब्द प्रयोग गरिएको छ, यद्यपि चौथो सन्दर्भमा त्यसलाई केवल “साँचो” भनेर अनुवाद गरिएको छ। ती चार पदहरूमध्ये अन्तिम पदले “आदि देखि” वचन “सत्य” छ भनी पहिचान गर्दछ।

उत्पत्तिको पुस्तकको अध्याय एक र दुईमा वर्णित सृष्टिको कथामा “सत्य” भन्ने शब्द प्रत्यक्ष रूपमा लेखिएको नभए तापनि, सृष्टिको कथाका अन्तिम तीन शब्दहरूमा त्यसको प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि प्रत्येक शब्द त्यही क्रममा आरम्भ हुने अक्षरहरूद्वारा “सत्य” भन्ने शब्द निर्माण हुन्छ। आदि देखि वचन हुनुहुन्थ्यो, र उहाँद्वारा सबै थोक सृष्टि गरिए, अनि उत्पत्तिमा रहेको सृष्टिको साक्ष्य “आदि मा” भन्ने शब्दहरूबाट आरम्भ हुन्छ र ख्रीष्टको एक गुणसँग सम्बन्धित सत्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्ने तीन शब्दहरूमा अन्त्य हुन्छ; यशैयामा यही गुणलाई उहाँ एकमात्र परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाणका रूपमा परिभाषित गरिएको छ।

बाइबलको मध्य भाग (भजनसंग्रह 117-119) अध्याय 117 मा “सत्य” भन्ने शब्दको प्रयोगद्वारा यस सत्यलाई संकेत गर्दै आरम्भ हुन्छ कि आरम्भले अन्त्यको प्रतिनिधित्व गर्दछ। यो शब्द तीनवटा अक्षरद्वारा निर्मित छ, जसले अनन्त सुसमाचार र तीन स्वर्गदूतका सन्देशहरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र सृष्टिको कथाको समाप्तिलाई पहिचान गराउँछ। बाइबलको मध्य भागको अन्त्य त्यो वर्णमालाको प्रस्तुति हो, जसलाई त्यस अद्भुत भाषाविद्ले यस समझलाई स्थापित

गर्न उत्पादन गर्नुभयो कि उहाँको चरित्रसम्बन्धी अहिले प्रकट गरिंदै आएको कुरा प्रकाश शब्दको परिभाषासँग मेल खान्छ; किनकि येशू ख्रीष्टको प्रकाशन यस्तो सन्देश हो, जुन ख्रीष्टको चरित्रको त्यस्तो पक्ष प्रस्तुत गर्न अभिप्रेत गरिएको छ, जुन आजसम्म पूर्ण रूपमा चिनिएको थिएन, यदि कतै चिनिएको थियो भने पनि। यो प्रकाशन करारको इतिहासका रेखाहरूसँग सुसंगत छ, किनकि करारको इतिहासमा परमेश्वरले आफूलाई नाउँहरूद्वारा प्रकट गर्ने प्रयास गर्नुभएको प्रमाण समावेश छ, जसरी उहाँको-इतिहास क्रमशः उद्घाटित हुँदै गयो।

“व्यवस्थाका महान् सिद्धान्तहरू, अर्थात् परमेश्वरकै स्वभावका सिद्धान्तहरू, डाँडामा ख्रीष्टले उच्चारण गर्नुभएका वचनहरूमा समाविष्ट भएका छन्। जसले तिनैमाथि निर्माण गर्छ, उसले युगानुयुगको चट्टान ख्रीष्टमाथि नै निर्माण गरिरहेको हुन्छ। वचनलाई ग्रहण गर्दा हामी ख्रीष्टलाई ग्रहण गर्छौं। अनि यसरी उहाँका वचनहरू ग्रहण गर्नेहरू मात्र उहाँमाथि निर्माण गरिरहेका हुन्छन्। ‘किनकि त्यस बाहेक, जो राखिएको छ, अर्थात् येशू ख्रीष्ट, अरू कुनै जग कसैले राख्न सक्दैन।’ 1 Corinthians 3:11. ‘आकाशमुनि मानिसहरूका बीचमा दिइएको अरू कुनै नाम छैन, जसद्वारा हामीले उद्धार पाउनुपर्छ।’ Acts 4:12. ख्रीष्ट, अर्थात् वचन, परमेश्वरको प्रकाश,—उहाँको चरित्र, उहाँको व्यवस्था, उहाँको प्रेम, उहाँको जीवनको प्रकट रूप,—उहाँ नै एकमात्र आधार हुनुहुन्छ, जसमा हामी यस्तो चरित्र निर्माण गर्न सक्छौं, जो स्थिर रहनेछ।” Mount of Blessings, 148.

निःसन्देह, यस सत्यको सम्बन्धमा चर्चा गर्नुपर्ने कुरा अझ धेरै छन्, तर हामी यहीं रोक्नेछौं।